ТРАВЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 9 (1003)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

«Давайте прикинемо, чи не надто часто, чи не надто довго ми засідаємо? Чи не надто багато плодимо ми різних паперів — розпоряджень, рішень, постанов, — забуваючи часом перевірити, що ж змінюють ці папери в самому житті?»

З промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. БРЕЖНЄВА на XVI з'їзді радянських профспілок.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Товариші, є пропозиція зробити перерву на роботу...

Мал. В. ШИРЯЄВА

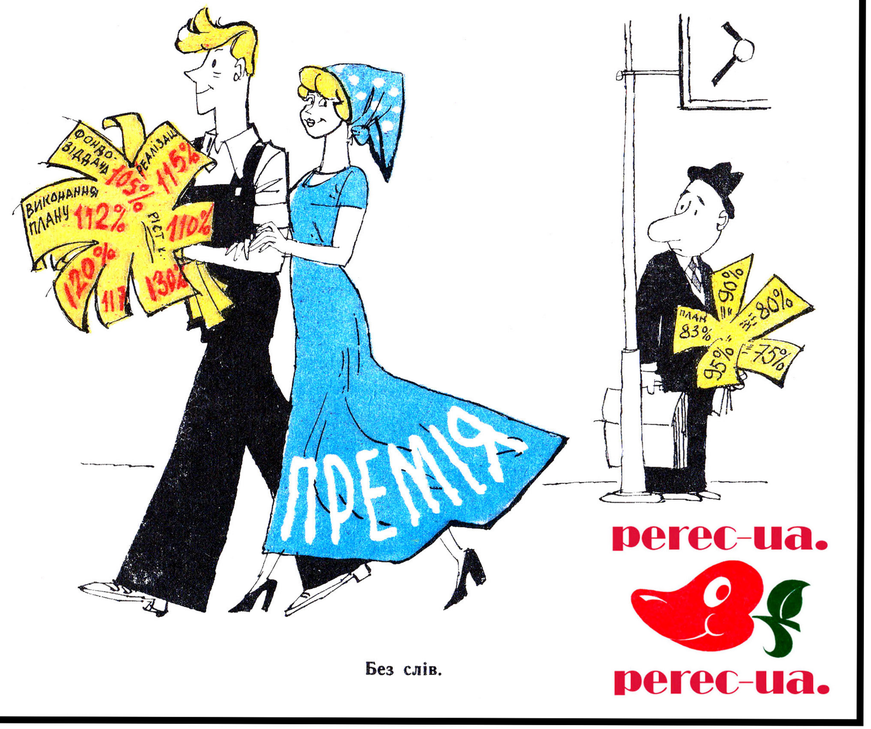

Без слів.

Цей горезвісно крилатий вираз приписують французькому королю Людовіку XV Бурбону або, точніше, його близькій подрузі маркізі Помпадур. Та дехто стверджує, що такий чисто бурбонський вислів вперше прозвучав набагато раніше: його буцім виголосив ще праотець Ной. Переповідають, що коли старий посадив у ковчег трьох своїх синів з невістками та зібрав у ньому найбільший в світі зоопарк, то начебто з полегшенням зітхнув і промовив: «Ну, тепер, боже, можеш уже починати. Після нас хоч потоп!»

У мене нема зараз під рукою достатньо вірогідних документів, щоб вступати в кваліфіковану дискусію з приводу походження цієї фрази, яка в іншій транскрипції звучить ще й так: «Після нас і трава не росте!» Але з певністю можу сказати, що той, хто вперше виголосив це речення чи згодом повторював його, був людиною невисоких моральних устоїв. Принаймні ми з вами при зустрічі з такою людиною воліли б не подавати їй руки. Та в наш час, дякувати, подібних відвертих егоїстів мало коли зустрінеш.

А втім... утримаємось від категоричних висновків. Проаналізуємо спочатку деякі факти.

Передгір'я Карпат, відомо, багаті на каміння. Розробляють його досить інтенсивно, добувають дуже потрібний для всіляких доріг гравій та щебінь. Лише на території Стрийського району п'ять могутніх організацій мають свої кар'єри, що розташовані переважно в заплаві ріки Стрий. Але ж і каміння вимагає людського ставлення до себе. А от керівники кар'єрів Львівської залізниці, управління облшляхбуду, управління «Львівшляхбудматеріалів», захопившись зустрічними зобов'язаннями і чималими прибутками, нехтують, говорячи офіційною мовою, технічними умовами експлуатації кар'єрів. Простіше кажучи, не проводять робіт щодо закріплення берегів, вибирають гравій безсистемно, аби їм зручніше. А через те й річка починає текти як їй зручніше, кілька разів на рік змінюючи русло. А вона ж, як і всі гірські річки, має характер норовистий, і під час розливів починає вибробляти таке, що й протиповеневим спорудам годі буває з нею справитись. Дуже розливається й змиває верхній, родючий шар грунту. Досить сказати, що протягом останніх років під час розливу річок в районі було знищено орний шар на 560 гектарах ріллі. Збитки від цього, мабуть, перевищили усі блискучі прибутки від гравію. І від щебеню.

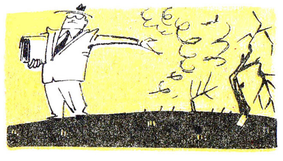

„Після нас хоч потоп!"

Тож під яким, питається, девізом працюють начальники кар'єрів Овчинников, Соколик, Волицький та їхні вищі наставники? Не інакше, як під тим самим, ноєвим: «Після нас хоч потоп!»

Тепер дещо про траву. Через Прикарпаття пролягають славнозвісні магістралі нафтопроводу «Дружба» та газопроводу «Братство». На них у свій час будівельники гарно попрацювали. Всього дотримали: і вимог до якості будівництва, і темпів, і строків. Про одне лише забули: про Земельний кодекс УРСР. А в ньому є спеціальна стаття двадцять сьома, в якій сказано, що будівельники повинні «знімати й зберігати родючий шар грунту з метою використання його для рекультивації земель і підвищення родючості малопродуктивних угідь».

Чітка й недвозначна вимога.

Але її чомусь не виконали.

І тепер навіть з літака можна побачити, де саме проходять трубопроводи: широкі безплідні смуги орієнтують точно.

Отож, виходить, діяли за принципом: «Після нас і трава не росте!»

Здавалось би, цей сумно повчальний досвід буде враховано. Справді, врахували. Та не всі, на жаль, і не всюди. Львівське управління по видобутку й транспортуванню газу споруджує підземні сховища палива. І знову припускає аналогічні порушення, чим уже завдало немалих збитків колгоспам ім. 17 вересня та «Прогрес». У сусідньому районі це ж управління, будуючи газопровід Івацевичі — Долина, примудрилось захопити у кількох колгоспів понад сорок гектарів землі зверх відведених, а в колгоспі «Радянська Україна», виявивши хрестоматійне нехлюйство, перекрило осушні канави, внаслідок чого двадцять гектарів родючої ріллі виявились підтопленими. Земелька, як належить у таких драматичних випадках, голосно волала «рятуйте!», але управління залишилось байдужим до цього тривожного та всім зрозумілого сигналу. Хіба що згодом заплатило колгоспам понад п'ятдесят тисяч карбованців на відшкодування збитків.

Збитки відшкодовують й інші: і будівельно-дорожнє управління № 65, яке, реконструюючи дороги в Сокальському районі, знищило родючий шар грунту на півтора гектарах; і обласне управління водопровідно-каналізаційного господарства; і геолого-розвідувальні експедиції, які при бурінні нерідко порушують чи навіть геть знищують дренажну систему.

Але ж відшкодування збитків призводить лише до подорожчання будівництва. Подорожчання дороги, подорожчання водогону, подорожчання газосховища. А землиці, на якій і трава не росте, від того користі небагато.

Подібні дії керівників установ та організацій у нас прийнято називати відомчим підходом до справи. Називають, звичайно, з осудженням. І все ж, мені видається, в підтексті самого формулювання «відомчий підхід» закладено й певне амністування: людина, мовляв, діє, звісно, незугарно, але все ж, вважайте, є патріотом свого відомства. Як на мене, то куди точніше було б називати подібне ставлення до справи втратою громадянської совісті. Бо принцип «Після нас хоч потоп» (або «Після нас і трава не росте») — це безсовісний принцип.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівщина.

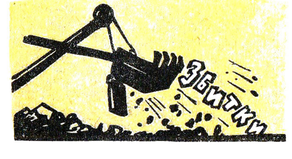

Телеграфне агентство Перця

ПОЛТАВА. (Кор. ТАП). Виявляється, що мірами можна споглядати не тільки над пустелями і океанами. Це підтверджують жителі вулиці Лугової, які нещодавно стали свідками подібного явища. Серед білого дня їм привиділося, що вулицею проїхав автобус шостого маршруту. Як пояснили кореспондентові ТАП у тресті «Полтаваапромбуд», насправді це могло бути тільки марево, оскільки автобус шостого маршруту не курсуватиме по Луговій рівно стільки, скільки трест «Полтаваапромбуд» ремонтуватиме цю вулицю. А ремонтує він її ось уже з рік.

ДЛЯ ВАС, ВИНАХІДЛИВІ!

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Керівники комбінату «Сумпромбуд» оголосили конкурс на краще використання роторного екскаватора ЭТР-250, який ось уже рік стоїть на подвір'ї управління механізації робіт тресту «Шостхімбуд». Екскаватор, куплений за 97 тисяч карбованців, має величезну потужність, але для робіт, які веде трест, не підходить. Влітку минулого року подивитись на екскаватор приїздив із Сум у Шостку сам головний механік комбінату М. М. Ільїн і пообіцяв щось придумати. Але йому це завдання, очевидно, виявилось не під силу. Тому конкурс винахідливих триває. Зараз, наприклад, на комбінаті розглядається пропозиція — дозволити трестові купити ще й мартенівську піч, щоб пустити екскаватор на переплавку.

perec-ua.

perec-ua.

(Нові варіації на стару тему)

1. ЛИСТИ, ЛИСТИ...

«Друже Перче!

Ми, мешканці села Білки Іршавського району на Закарпатті, маємо газові плитки, але не маємо змоги ними користуватися, бо балони із зрідженим газом доставляються нам вкрай нерегулярно...»

«Ми, мешканці села Вишнівчик Теребовлянського району на Тернопільщині, просимо допомогти нам налагодити доставку балонного газу...»

«Ми, колгоспники з села Надністрянського Муровано-Куриловецького району на Вінниччині, одержуємо зріджений газ із великими перебоями...»

«Ми, жителі райцентру Криве Озеро на Одещині...»

«Ми...»

Ми звернулися до начальника республіканського виробничого об'єднання газопостачання і газифікації Михайла Васильовича Мацялка і спитали його:

— Чим пояснити, що Перець одержує стільки листів на одну й ту ж саму тему: немає газу в балонах!

2. ЛІМІТИ, ЛІМІТИ...

— Нема його та й не буде, — сумно зітхнув Мацялко Васильович і уточнив: — Не буде його у достатній кількості принаймні аж до 1979 року. Малувато поки що нам його занаряджають. Минулого року, наприклад, одержали 560 тисяч тонн зрідженого газу замість 630 тисяч тонн за потребою. Але є й інші причини...

3. ЗАКЛОПОТАНІ ГОЛОВИ

Інші причини ми вирішили вивчити, так би мовити, на місці.

У Рокитнівському районі на Рівненщині є село Масевичі. Так от, в цьому селі дехто з власників газових плиток уже по 2—3 роки балонів з газом і в очі не бачив.

— І не бачитимуть, — сумно зітхнув майстер газової дільниці Леонід Михайлович Шрайбман. — Бо, згідно із правилами техніки безпеки, ми маємо право відпускати зріджений газ лише в ті населені пункти, де є спеціально навчений слюсар-газівник, а також склад балонів. У нашому ж районі такий склад є лиш у колгоспі імені Богдана Хмельницького, але й той жодним технічним нормам не відповідає.

— То чому ж колгоспи не хочуть тих складів будувати!

— А це ви спитайте там, — сказав Леонід Михайлович і показав кудись нагору.

Піднялися «нагору». До другого секретаря райкому партії Євгена Йосиповича Настика.

— Бачите, — скрушно зітхнув Євген Йосипович, — колгоспи у нас економічно не зовсім той... Не вельми міцні. Отож до складів усе ще руки ніяк не дійдуть. Та й, признатися вам, люди у нас не дуже того газу й хочуть. Кругом — ліси...

І хоч ліси — лісами, а з ким би ми у Рокитнівському районі розмову про газ не заводили, — усі в один голос:

— Е, то таки річ. Балон поставив — і ніякого клопоту. Тільки спробуй його дістати, отой балон...

4. А ЩЕ Ж — ПРИЧИН ТА Й ПРИЧИН

У Ровеньському обласному об'єднанні газового господарства ми дізналися, що не тільки рокитнівські колгоспи ніяк на ті склади не стягнуться. Приміром, у Зарічнянському районі з 16 колгоспів балонним газом можна постачати тільки 5 господарств. У Володимирецькому — тільки 3 з 27. У Сарненському — тільки 3 із 17...

От через те Ровенщину вищезазначеними лімітами не дуже-то й балують.

— Будуйте, — кажуть, — склади, тоді й ліміти вам збільшимо.

5. ПЛАНИ, ПЛАНИ...

А з Міністерства комунального господарства та з Держплану УРСР, тим часом, надходять усе нові та нові директиви: газифікуйтеся!

— Минулого року, — сказали нам у республіканському об'єднанні «Укргаз», — нам запланували встановити 590 тисяч нових газових установок — сиріч, плиток, — а цього року маємо встановити ще 635 тисяч штук.

— А чи ж по-господарському це, якщо ви й існуючих установок поки що не можете зрідженим газом як слід забезпечити!

Товариші з «Укргазу» якось нерішуче здвигнули плечима:

— План є план...

Правда, начальник житлово-комунального відділу Держплану УРСР Г. І. Третяков тут же вніс одну обнадійливу поправку: «Ми добилися, — сказав він — щоб нам цього року план газифікації на 50 тисяч установок зрізали».

Але начальник другого відділу — матеріально-технічних фондів — О. А. Побелінський тут же застережливо додав: «Усе буде нічого, якщо комунальники знов не заходяться цей свій план перевиконувати. Бо це їм, бачите, вигідно: узяв із замовника сто карбованців за установку, а там — хоч трава не рости. А ми під ту установку газу не планували».

Словом, газифікація — штука гарна. Якщо при цьому кожне відомство буде враховувати не лише свій, відомчий промфінплан, а й особистий план власника газової плитки, котрому треба зварити на ній протягом року в середньому 365 борщів чи, скажімо, супів. Більше йому не треба. Перевиконувати цього плану він, повірте, не збирається. Але якщо вже йому газову плитку на кухню поставили — то, будьте ласкаві, дайте йому можливість річний план по борщах виконати. Бо замість підставки під телевізор та плитка йому, вибачайте, сто літ непотрібна.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

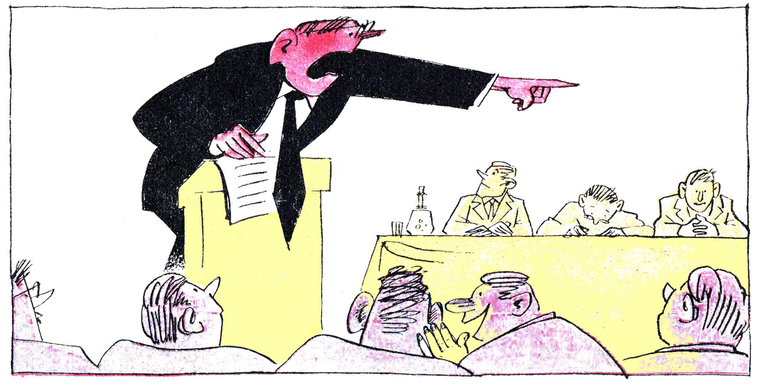

— Як він сміливо критикує!
— Так йому ж стукнуло шістдесят років...

Далі перцю!

П'єса на шість дій «Повний порядок» («Перець» № 4 за 1977 рік) була присвячена роботі Чернівецького «Облміжколгоспбуду» взагалі і діяльності голови цього обласного об'єднання Леоніду Степановичу Єрченку — зокрема.

Як повідомив редакції голова правління Українського міжколгоспного об'єднання по будівництву М. П. Колотій, п'єсу «Повний порядок» обговорено на засіданні правління «Укрміжколгоспбуду». Критику на адресу Чернівецького «Облміжколгоспбуду» визнано справедливою. За незадовільне керівництво роботою районних міжколгоспних будівельних організацій голову Чернівецького «Облміжколгоспбуду» тов. Єрченка з роботи звільнено.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— «Молодий, енергійний, принциповий, непитущий»... Щось не віриться. Ми самі недавно здихались одного кадра завдяки такій характеристиці.

НЕПОДОБСТВО

ГУМОРЕСКА

— Семене Івановичу, у конструкторському трубки ніхто не піднімає. Півгодини дзвоню...— доповіла секретарка Ніна.

Обличчя директора набрало бурякового кольору.

— Ну, це вже казна-що! Розпал робочого дня, а в них — жодної живої душі! Навіть трубки нікому підняти! Негайно покличте мені того самого... Горобця! Начальник, називається. Розпустився сам, розпустив свою братію. Ну, чекайте, голубчики!

Через дві години Сидір Семенович Горобець, відхекуючись і витираючи рясний піт рукавом сорочки, стояв у кабінеті. Директор скривив губи в уїдливій посмішці:

— Чи готові, Сидоре Семеновичу, креслення нашої нової моделі?

— Не готові, бо...

— Так-так. А проект автоматизованої лінії?

— Немає і невідомо коли...

— Ясно. Чим же ви тоді займаєтесь, дозвольте запитати?

Голос директора став металевим.

— Підмітаю двір. Вчора біля прохідної, сьогодні — біля складу запчастин. Разом з Митюком і Скоробагатим.

— Хто розпорядився? — зловісно запитав директор.

— Ваш заступник. Я...

— Значить, з мітлою прогулюється? Молодці, нічого не скажеш. А інші де?

— Четверо риють канаву, троє гріють смолу. І двоє стережуть привезені місяць тому ванни.

— Які ванни? — скипів директор.

— Звичайні. Я протестував, я вимагав, я...

— «Протестував», «вимагав»...— перебив його директор.— Чому не звернулися до мене? Ви двірники чи інженери? У вас комунгосп чи конструкторське бюро?

Нарешті директор охолов:

— Негайно збирайте всіх своїх людей...

— Слухаю, — радісно вигукнув начальник конструкторського бюро.

— Збирайте всіх до одного і... на розвантаження вагонів. Цемент прийшов, а вони ванни стережуть. Неподобство!

М. ГЕРАСИМЕНКО.

м. Івано-Франківськ.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

САТИРИКАМ-МОДЕРНІСТАМ, ЯКІ НАЗИВАЮТЬ ГУМОР ОСТАПА ВИШНІ «ДЯДЬКІВСЬКИМ»

Бредете ви, сіроми, хирлявеньким цугом
В борозні за глибоким Остаповим плугом,—
Несете свої, більше як скромні, трофеї,
І не видно вас, гей!
З борозни отієї...

РОЗМОВА ПОЕТА З РЕДАКТОРОМ

Редактор:
— Бездумний, кажете?
Зате з твердим характером,
Недарма ж у літвідділі працюю я
редактором!

Поет:
— То, може б, вам, товаришу,
З отим своїм характером
Годилось краще б керувати трактором.

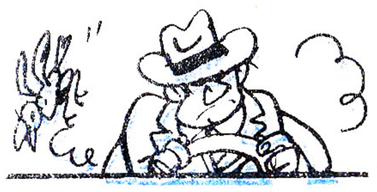

«ОРИГІНАЛ»

Вважає він себе оригіналом!
А їх таких в житті — навалом...

ЗАКОННЕ ПРАГНЕННЯ

Хтось мусить бути й рядовим,
Хоч не минути тут засмути.
Ніхто не хоче буть ніким,
Хоч кимсь, а кожен хоче бути.

БАБЦЯ СТАЛА АТЕЇСТКОЮ

Бабця в ангелів вірила, скільки й живе.
— А тепер, як, бабуню? —
Онуки питають.
А тепер вона ангелами внуків зове,
Бо нині вони у небі літають.

ОГЛЯНЬСЯ НА СВОЇ КОЛЕСА

Ганити інших є в тебе хист.
Не даєш ти нікому спокою,—
Та поглянь, у яких реп'яхах онде хвіст
Волочиться за тобою.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ГУМОРЕСКА

Микола Прокопович Озимий гарно повечеряв, не кваплячись переглянув місцеву газету, але вставати з-за столу все ще якось не міг. Він був у тому піднесеному настрої, коли його аж розпирала внутрішня потреба зробити кому-небудь приємність.

«Був би я у магазині, — думав Микола Прокопович, — поступився б якійсь бабусі чергою за дріжджами; на річці навчив би недосвідчену молодичку плавати; в дорозі міг би поділитися з товаришем шматком хліба і ковбаси. А тут? Кому потрібна моя благодійність? Кому ти приємність зробиш?»

Озимий окинув поглядом сусідні столики, бігцем ковзнув по обличчях відвідувачів, але на жодному не вловив натяку на потребу в чиїйсь допомозі чи, бодай, в чиємусь співчутті. Він уже поклав газету і підвівся, щоб залишити, як тепер кажуть, заклад громадського харчування, коли це його зір раптом затримався на жінці, що стояла за буфетом. Середніх років, з густими зеленими тінями під очима, у жорсткій попелястого кольору перуці, вона то здоровенним ножем гучно рубала сухе куряче крило, то брязкала склянками й тарілками, то кулеметними чергами тріщала кісточками старої рахівниці.

«Ось кому я нині зроблю приємність, — не вагаючись, вирішив Микола Прокопович, дивуючись, що, коли брав вечерю, якось зовсім не звернув уваги на буфетницю. — Людині часом так небагато треба для повного щастя. Звичайнісінька подяка, добре слово зігріє її, навіть душу окрилить».

Правда, пильніше простеживши, Озимий помітив, як буфетниця кожного, хто з черги наближався до неї, ніби пронизувала блискавками своїх карих очей. І йому здалося, що жінка зла. Але то тільки на мить.

«Добро — від розтоплює, — подумав Микола Прокопович, — а вона, жінка ось ця, добра того багато бачить? Тут кожен відвідувач до себе уваги вимагає, а сам не дуже розщедриться не те, що на подяку, а навіть на слово привітне».

Микола Прокопович все ще стояв біля столу і ніяк не міг придумати, яку саме приємність зробити буфетниці.

«Може, вона й справді зла, — проникнувшись співчуттям, міркував він, — але ж ми бачимо її тільки за роботою і зовсім не знаємо, що у неї вдома діється. А там, можливо.... Який там дідько «можливо», неодмінно — чоловік п'яниця. Присмоктався, що спасіння від нього немає. А то й взагалі без чоловіка перебивається, а собі й дітям треба ж раду давати, от і махає ножем, склянками й тарілками брязкає».

М'яко ступаючи, з приємною посмішкою і шанобливим нахилом голови, Озимий підійшов до буфету і чемно звернувся до жінки:

— Будьте ласкаві, дайте мені вашу книгу пропозицій. Я вам хочу...

— Що, що ви хочете?! — буфетниця, не дослухавши солов'їного щебету, кинула на ваги тарілку з салатом і метнула на Миколу Прокоповича блискавку своїх очей.

— Книгу пропозицій, — ввічливо пояснив Озимий, вражений такою реакцією.

— Уже розібрало? Напився, наївся, а тепер книгу йому дай! — гаркнула жінка. — Диви на нього!

— Ви мене не так зрозуміли, — трохи отямився Озимий. — Я зовсім не скаргу. Я подяку хочу вам записати...

— Знаю я ці ваші подяки!.. Тільки котрий книгу в руки спірве, то таких нісенітниць намаракає, такого навигадує... Ніби я тільки те й роблю, що гавкаю на кожного.

— Та ви, будь ласка, не нервуйте, не кричіть, — заходився заспокоювати її Микола Прокопович. — Ніхто ж не каже, що ви гавкаєте. А мені просто хочеться зробити вам приємність. І тихо, прошу вас.

— А ти мене не стримуй! Ти на мене не шикай! — ще більше розпалилася буфетниця. — Я тут на робочому місці. Можна сказати, на службі, і ти мене не лякай! Я тебе сама можу налякати... Нап'ється, а тоді розваг собі шукає.

— Але ж я у вас, крім води, нічого не брав. Так що ви теж не вішайте на мене собак, — не стримався Озимий.

— «Не брав, не брав», — передражнила вона. — Знаємо вас. Тут не берете, то з собою приносите та й дудлите нишком.

— Не ображайте, прошу вас! — підвищив голос Микола Прокопович. — Я людина культурна і не дозволю...

— Культурний, а книгу скарг готовий з рук вирвати!

— Я для подяки!

— Плювати мені на твою подяку!

— А ви не плюйте на людей, бо скоро плюватимете собі на бороду! Хочете, я на вас управу скоро знайду!

— Я на тебе теж знайду!...

Можливо, що словесна баталія тривала б і довше, та саме в цей час за спиною Озимого пролунав владний голос:

— Громадянине! Ви порушуєте громадський порядок, пройдімо зі мною!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Іванові СОЧИВЦЮ – 60!

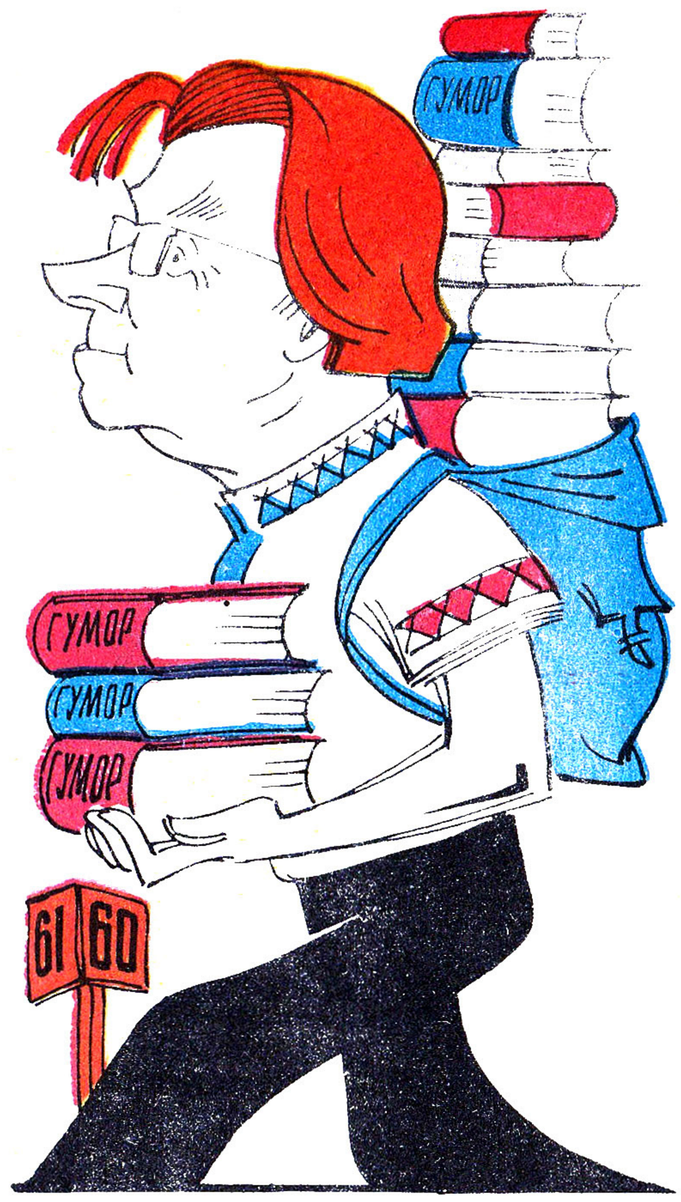

О Музо! Проглаголим оду цю
На шану Івану, тобто Сочивцю.
Не тільки ради ювілею, дати
Його сьогодні слід ушанувати.
Бач, є веселий дар у Сочивця
Слівце дотепне класти до слівця,
Щоб добрим людям тішити серця.
Та й інший дар ще дав йому талан:
Уміє і приперчити Іван!
За це усе йому — і людська шана,
За це — і ми вшануємо Івана.
Та ще й при цьому скажем на кінець:
Хай сотню літ сміється Сочивець!

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ГОСТИННІ ХАЗЯЇ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Налий Петру Семеновичу, він ще ворушиться.

Ви погляньте на інших...

Монолог ображеного

На Житомирщині 1269 клубів та сільських Будинків культури. В них часто міняються працівники. Не вистачає близько 60 процентів фахівців. Із тих, хто працює на культосвітній ниві, чимало людей випадкових, далеких від культури й мистецтва.

Ну от, уже й написали, Кищук, мовляв, поганий, Кищук сякий-такий!.. Ні, щоб розібратися по суті, а тоді вже й писати-критикувати. Пишуть, буцімто я нот не знаю. А чому я повинен їх знати, що я, академії та консерваторії всякі закінчував? Ну, крутився трохи в Житомирському культосвітньому училищі на заочному відділі, але набридло, та й важко: знаєте, нотний стан там треба вчити, дієзи, бемолі — прямо язик заплутується! — то я й покинув. Якось на кущовій нараді культпрацівників розговорився із колегами, то що ви думаєте, всі вони нотно грамотні? Нічого подібного. Он у Радомишльському районі на три села однієї сільської Ради — в Миньківці, Ходорах та Городчині — немає жодного грамотного музиканта, хоч інструменти в клубах є. Та й не лише там малувато фахівців, а й у інших місцях. Взяти хоча б Віктора Мидловця із села Рудні Бистрої Олевського району. Закінчив курси при обласному Будинку народної творчості, а в нотах ні бум-бум, так само, як і я. І так же само, як я, нічого не записує до журналу обліку роботи. Бо нічого записувати. У мене, правда, лише якийсь рік чи півтора не було концертів, а в нього вже чотири годочки на сцені ані пісні, ні таночка. І не скаржаться чомусь на нього. Тепер принаймні, бо раніше скаржилися та й набридло... Не скаржаться вже і на сусідів Мидловця: на завідуючого клубом села Сердюки Володимира Сороку, який ні на чому не грає, не співає, і, само собою, самодіяльності там немає, і на завідуючу клубом у селі Будки Ольгу Зубець. Та, між іншим, ще й заявляє: «Для чого мені ноти? Обходилась без них і буду обходитись. Я пісні, — каже, — як учу: послухаю по радіо чи по телевізору, і знаю все чисто напам'ять — чи пісню, чи, як її... ну... симфонію, або оту... оперу...».

Бачите, які ще кадри є на Житомирщині, а ви «Кищук», «Кищук»... І, до речі, ці «культкадри» дехто ще й хвалить. Ту ж Зубець, яка плутає гармошку-трирядку з тульським баяном, а балалайку з трудом відрізняє від домри, завідуючий Олевським районним відділом культури товариш Ставський ставить за взірець для інших, бо в неї, бачте, звіти в повному ажурі і довго працює на одному місці.

Отож не дуже кивайте на Івана Кищука, бо все, як кажуть, пізнається в порівнянні. Головне, не треба забувати, що я, хоч і занедбав культроботу в Калинівці, але нічого від людей не ховав, а до того ж іще й клуб відмикав. Не часто, але відмикав. У всякому разі, не так діяв, як у Малинському районі директор Будо-Вороб'ївського сільського Будинку культури Петро Фатун. У того майже завжди двері замкнені, а відмикає їх лише тоді, коли йому молодь сім разів у ноги вклониться. Але хоч і відімкне, користь із того невелика: зайдуть люди в Будинок культури, потопчуться, похукають на руки від холоду та й ідуть собі. Адже самодіяльності там немає, музика не грає, а всілякі інструменти та апаратуру Фатун нікому не показує — ховає за п'ятьма замками...

І про інше не треба забувати. При всіх моїх недоліках, я все-таки людина чесна й нікому нічого не заборгував. А є такі, що заборгували. Як от, приміром, Микола Шинкар із села Червона Волока нашого ж Лугинського району. Колгосп послав його на десятимісячні курси й заплатив за навчання 550 карбованців. Підвищив Микола свій клас гри на баяні, попрацював, вернувшись із курсів, два місяці й сказав Червоній Волоці «адьо» — звільнився. І що цікаво, ні голова сільської Ради Іван Федорович Шебета, ні завідуючий райвідділом культури Петро Кирилович Голеня, звільняючи Шинкара, навіть не поспитали, коли той думає сплатити борг, адже за положенням він повинен відпрацювати певний строк...

Тепер про п'ятику. Скаржаться, ніби я пив. Не заперечую, було таке. Але, якщо хочете знати, то на таких п'яниць, як я, ще молитися треба. Чому — поясню. На тій же кущовій нараді довідався я, що в селі Дідковичах Коростенського району є завклубом Микола Данильченко. Так той по цьому ділу сім разів мене за пояс заткнув. Коли я п'ю, то в клубі не сплю, а хоч як-небудь та добираюся додому. А Данильченко в клубі ночує. Його там, п'яного, якось навіть хлопці замкнули. Уночі він шибку вибив і виліз. Сільрада пожаліла, дала десять карбованців, щоб скло вставив, а Данильченко — ту десятку в зуби і як махнув десь похмелятися, то й досі не знайдуть, де він. Хоча шукають, щоб звільнити його, і голова Дідковицької сільської Ради Микола Оксентійович Лазаренко, і завідуюча Коростенським райвідділом культури Ніна Петрівна Пашинська...

Ото «культкадра», ясно! А я, як бачите, не такий. Мене не треба шукати. Подаю заяву сам, так би мовити, добровільно. Іван Степанович Кищук ще має совість. Піду. Хоча — якщо не знайдуть у Калинівці підходящої кандидатури чи обласне управління культури не пришле сюди якогось фахівця, я можу й вернутися. А чого ж, я чоловік не гордий...

Післямова

А що ви думаєте, Кищук може й справді вернутися. Якщо, звичайно, керівництво не вживе заходів. І не стільки районне, скільки обласне. Зокрема, заступник начальника обласного управління культури Ю. Л. Каповський, якому підпорядковані культосвітні кадри. І вживе заходів не лише по Калинівці, бо ж таких завклубів, як Кищук, на Житомирщині ще є та й є. А самого т. Каповського не завадило б, щоб проконтролював його безпосередній шеф — начальник обласного управління культури Ю. М. Пилипчук. Може, тоді менше в культурі буде Кищуків та до нього подібних.

Монолог ображеного до друку підготував і післямову до нього написав спец. кор. Перця Ів. НЕМИРОВИЧ.

Житомирська область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

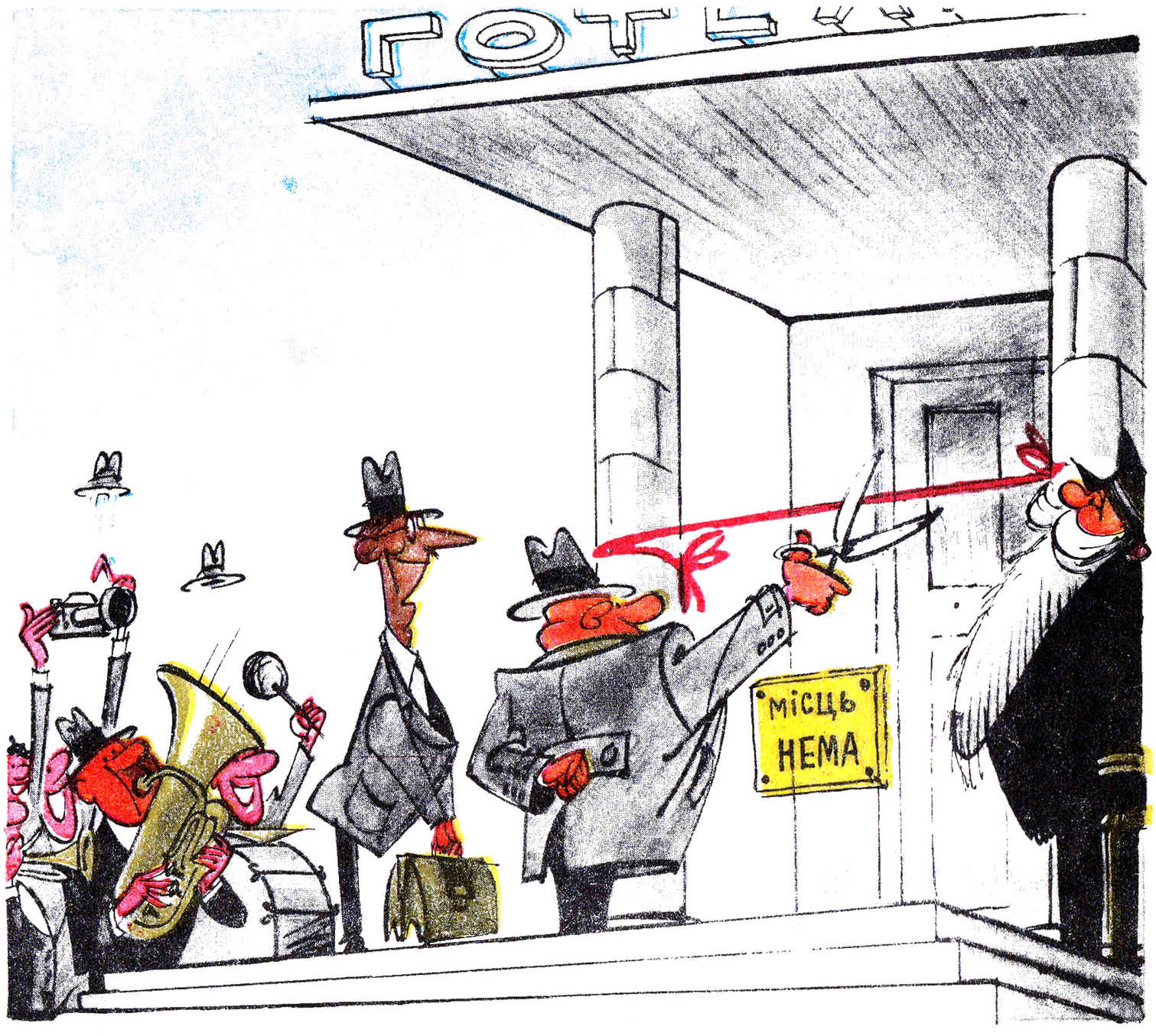

Відкриття готелю.

Дали перцю!

Був час, коли колгоспники колгоспу «Перше травня» Врадіївського району Миколаївської області обирали Кливенка М. І. своїм головою. І обрали, бо той на зборах з трибуни такі медові речі лив, такі обіцянки давав, що всі в захопленні були. Та після голосування голову ніби хто підмінив: ні до чого в нього руки не доходили. Не допомагала йому й справедлива критика.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Захарченко сповістив, що, працюючи головою колгоспу, т. Кливенко допускав серйозні недоліки в керівництві господарством. На звітно-виборних зборах, що відбулися в лютому ц. р., його увільнено від обов'язків голови колгоспу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Музейні фонди країни включають величезні багатства. Між тим, постійно демонструється лише частина цих матеріалів. Решта більше знаходиться у сховищах.

(З газет).

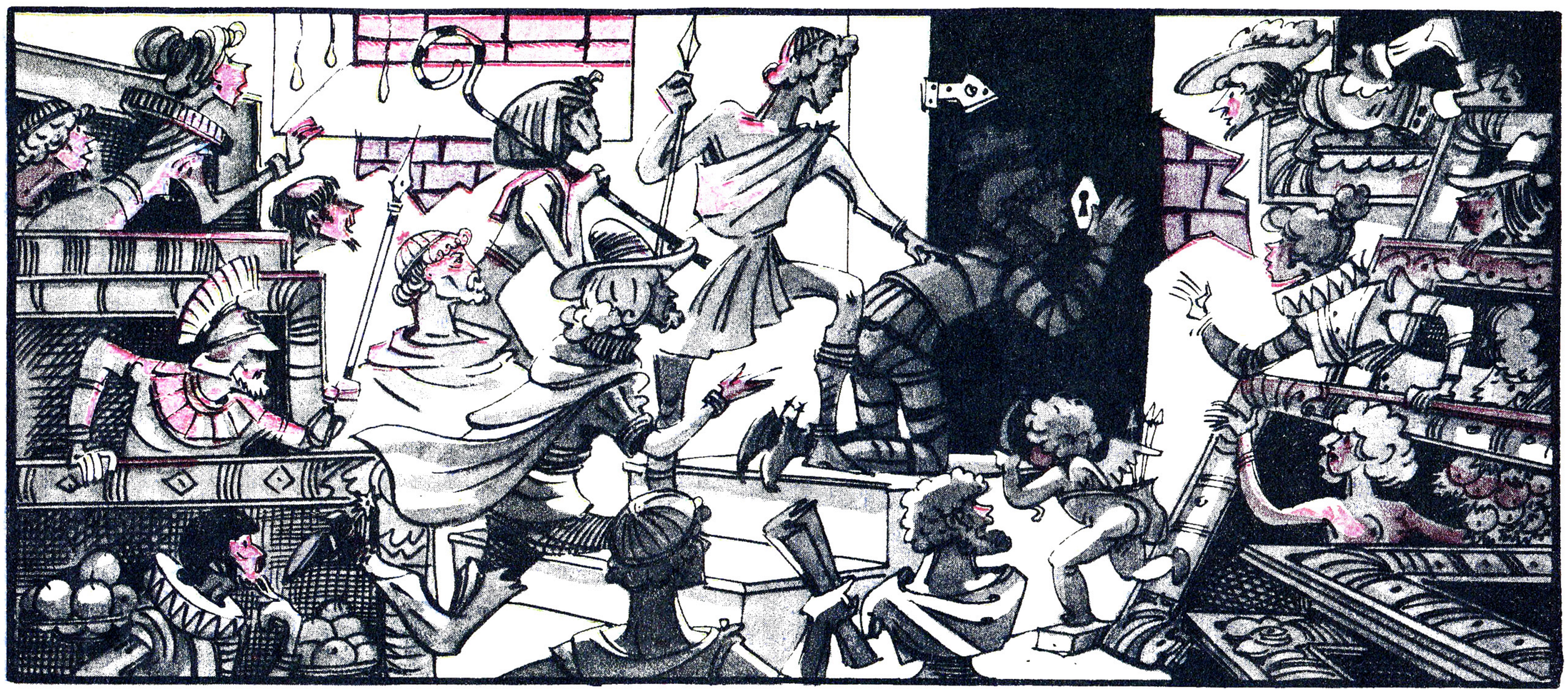

Експонат: — Не затримуйся! Всі хочуть подивитися на живих людей!

МРІЙНИК

ГУМОРЕСКА

Була та пора, про яку колись Тарас Григорович сказав: «Ще треті півні не співали, ніхто ніде не гомонів». А хто гомонітиме, коли о цій порі навіть сторожі та пожежники додивляються багатосерійні сни.

Левко Бараболя — не сторож. Йому не спиться. Сидить він вдома на ганку, підклавши на прохолодні східці мішка, дивиться на далекі мерехтливі зорі і мріє. Така вже мрійлива натура в Левка.

Добрі люди відпочивають, а він, буває, лежить, втупивши погляд у невидиму стелю, і витає думками бозна-де. Отак крутиться, крекче, кличе сон, але той блукає десь аж за межами району. Тоді Левко іде надвір і починає вивчати карту небесної сфери під нечутний акомпанемент мрій. Часто-густо виходить на вулицю і бреде, куди ноги несуть. Для заспокоєння.

Оце й зараз сидить Бараболя на складеному вчетверо мішку, а поглядом заплутався в якомусь сузір'ї. Подивитись збоку — астроном та й годі. Може, колись і Коперник не спав ночами, мріяв, аж поки не вивчив руху небесних тіл...

Левко теж дивиться на якусь дале-еку планету і думає: «Цікаво, чи є там люди? Може, й є. А якщо так, то чи й у них так, як у нас? Господи, як цікаво. Знати б, почім на тамтешніх базарах городина? Звичайно, там гроші не такі, як у нас, а однак цікаво».

Переселившись думками в інший світ, Левко Бараболя встає і, як сновида, чвалає з двору. Тихо. Спить село. Навіть дворові трезори, бровки, рябки не обзиваються. А якби котрийсь і гавкнув, то Бараболя, мабуть, і не почув би, бо думками вирвався за сферу земного тяжіння. Його цікавить, чим займаються мешканці тієї безіменної далекої планети, що там їдять, п'ють.

«Може, й там женуть самогон? — міркує мислитель. — Ех, попробувати б їхнього перваку».

Аж голова макітриться від думок. А їх там, як бджіл у вулику.

Раптом чиясь рука лягла на Левкове плече, і бджоли сполоханим роєм покидають вулик.

— Доброї ночі, Левку Петровичу.

Бараболя випростався і тільки гикнув.

— Що це ви, безсонням страждаєте? — спитав один з трьох чоловіків, що стояли перед Левком.

— Думки різні не дають спати, — хрипло озвався Бараболя, — замріявся і...

— І опинились на колгоспному городі, — мовить недремний дружинник. — Ще й у мішок, мріючи, встигли огірків набрати.

...Люди сплять — на те ніч. Левкові знову не до сну. Думки різні лізуть у голову, як оси до меду: «Що ж буде за оті огірки? Штраф? Чи судитимуть?»

Лежить Бараболя і мріє. Така вже в нього натура.

Григорій ШИЯН.

«ТЕЧЕ ВОДА КАЛАМУТНА...»

Ансамбль під такою назвою нещодавно організували активісти клубу. Його фундаторами стали директор Ярошівського цукрозаводу Черкаської області О. К. Курінний, директор Сабліно-Знам'янського цукрозаводу Кіровоградської області В. Й. Тарновський, директор Гороховського цукрокомбінату Волинської області В. І. Гур'янов, директор Виндичанського цукрозаводу А. А. Боднарук та директор Юрковецького спиртозаводу І. Д. Черняк з Могилів-Подільського району на Вінниччині.

Що привело вищепоіменованих керівників на сцену Клубу губителів природи?

Любов. Любов до самодіяльності. Від тієї їхньої самодіяльності гине усе живе у річці Вись, плаває догори черевом риба у ріці Стир, тече вода каламутна і отруєна у ріку Дністер та в місцеві водоймища.

Перший концерт ансамблю відбудеться на честь приїзду інспекцій по охороні природи на вищезгадані підприємства.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

— Вдихніть!.. Глибше!

Л. Каплан

НАШІ ВИДАТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

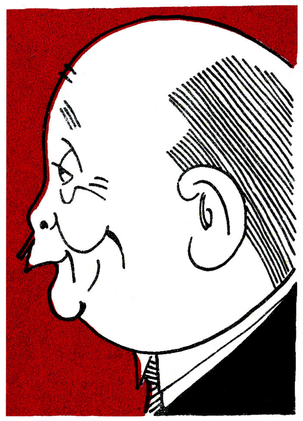

Лев Борисович **КАПЛАН** був одним з перших художників-карикатуристів «Перця». Його талановиті малюнки прикрашали сторінки журналу ще в кінці двадцятих років.

З перших днів Великої Вітчизняної війни Лев Борисович добровільно пішов на фронт і аж до Дня Перемоги працював художником у фронтовій пресі.

Після демобілізації Л. Б. Каплан — знову в бойових лавах перчан-карикатуристів, і знову майже в кожному номері «Перця» читачі зустрічалися з його дотепними, злободенними карикатурами.

До останніх своїх днів він був на бойовому посту, був творчо активним, оперативним, дивовижно вимогливим до себе.

У цьому номері подаємо добірку малюнків з великого творчого доробку Льва Борисовича Каплана.

Ненажера.

А ми такі паровані,
Як горнятка мальовані...

БИТОМУ НЕ СПИТЬСЯ

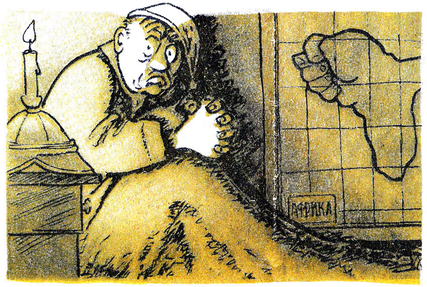

— Відколи прокинулась Африка, я ніяк заснути не можу!..

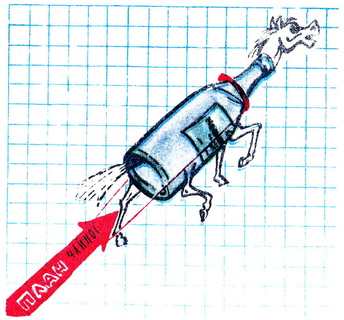

Вивозить...

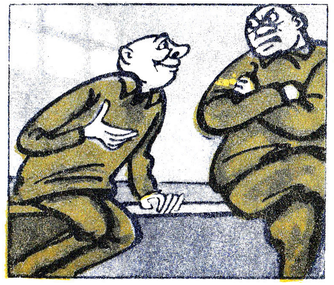

— Це мене засудили вперше, а то все на поруки брали...

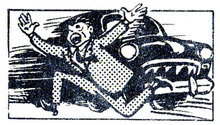

Пішоход, якому повезло...

...якого розвезло...

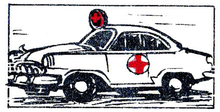

...і якого повезло...

— Тебе прийняли до інституту?
— Ні. Папа провалився з хабарем.

— Коли хто спитає, скажи, що я пішов обідати.

Плакат.

Виставка Ширпребба

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПРАКТИКУМ

Продавщиця магазину господарчих товарів була в розпачі: якась жінка купила в неї кілька банок білої емалі й забула взяти здачу.

— Я цього не переживу! Спати не буду, поки не поверну покупцеві ці сімдесят копійок! — бідкалася вона.

Сержант Пильненький, який під час своєї обідньої перерви саме заглянув сюди, щоб купити сто грамів гвіздків, негайно ж прийшов на допомогу продавщиці.

— Прошу, розкажіть мені докладно, з усіма подробицями все, що стосується цієї справи, — сказав він.

— Які подробиці? — витерла сльози продавщиця.— Емаль ця виробництва Дніпропетровського лакофарбового заводу...

— Досить! Ані слова більше! — перебив її Пильненький. — Ми знайдемо неуважного покупця і повернемо здачу. Ми підемо по сліду, який приведе нас до її хати.

* * *

Той, хто мав справу з емаллю виробництва Дніпропетровського лакофарбового заводу, певно, зрозумів, чому кмітливий сержант з такою легкістю взявся допомогти продавщиці. Річ у тім, що упаковка емалі так недбало зроблена, що споживач не встигає донести її додому, як вона геть уся витікає. 5 тисяч таких банок експонується на нашій виставці.

ЗАМІСТЬ СНОТВОРНОГО

Існує чимало рецептів од безсоння. Це й прогулянки перед сном, це й дихальна гімнастика. Люди, аби заснути, п'ють настої з трав і ковтають у жахливій кількості таблетки.

І ніхто навіть не підозрює, що існує дуже простий спосіб позбутися цієї недуги. Варто придбати диван-ліжко Донецького меблевого комбінату і поспати на ньому ніч-другу — безсоння мов рукою зніме. Як увіп'ються вам в боки пружини, як нариплять і надзвенять у вуха — після такого заснете навіть на підлозі!

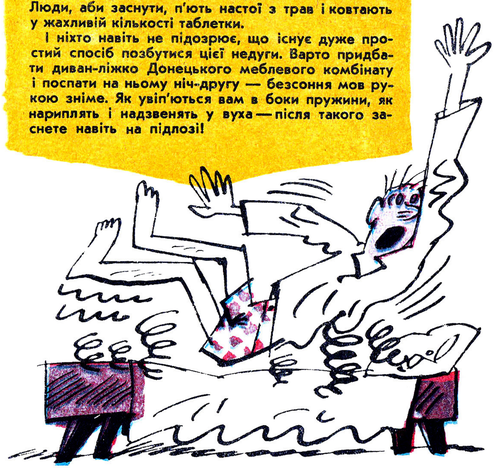

ОСТАННЯ СПРАВА ВЕДМЕЖАТНИКА

Ведмежатник Сталева Щелепа безсило опустився на східці.

— Ось і приїхали, — у відчаї пробурмотів він, і скупа сльоза скотилася по його обличчю.

Він, який за своє життя відкрив не один десяток хитромудрих сейфів, тепер, провозтузившись три години біля вхідних дверей, змушений відступити.

— Повна дискваліфікація! — вголос мовив він.

У чемоданчику він мав такі відмички, такі інструменти, що, здавалося, не існувало запорів, які б йому не підкорилися. А тепер усе це можна було викинути на смітник.

Де було знати ведмежатнику, що врізний замок, який йому не піддався, — витвір Чернівецького виробничого об'єднання «Металіст». Варто його раз замкнути — і язичок замка навічно застигає у положенні «зачинено». Ніхто у світі не відімкне його. Навіть господар.

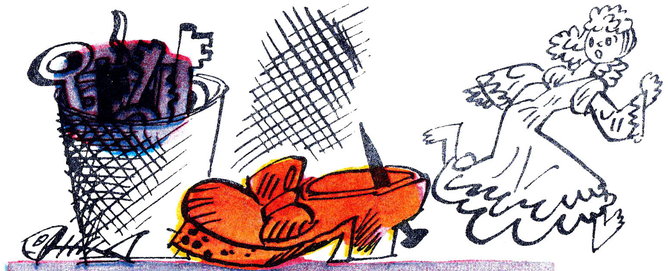

ДЕ ТИ, ПОПЕЛЮШКО!

Цей чоловік із жіночою туфелькою в руці так вписався в інтер'єр нашої виставки, що черговий, прийнявши його за скульптуру, хотів було начепити на нього інвентарний номер. У відповідь чоловік щось ледь чутно прошепотів.

— Що з вами? — співчутливо поцікавився черговий.

— Голос утратив, — пояснив чоловік. — Оце вже тиждень сиджу і всім жінкам пропоную: «Приміряйте туфельку!» Всі міряють, але нікому не підходить. Одній цвях в устілці заважає, другій у палець щось муляє, третій ногу перекособочує... А директор нашої Ужгородської взуттєвої фабрики товариш Гоманай сказав, щоб я не повертався доти, поки не знайду жінки, якій би підійшла ця туфелька. Він хоче всім довести, що ми таки недаремно зарплату одержуємо. А то останнім часом нам усю продукцію бракують та ще й стотисячні штрафи з нас злуплюють...

Чоловік скрушно заплющив очі. Але тут же стріпнувся і хрипко проспівав:

— Приміряйте туфельку!

perec-ua.
perec-ua.

НЕ ВГАДАЛИ

— Як ви вважаєте, чий це ранець? — запитала жінка, завітавши до виставкому.

— Другорічника, — впевнено відповіли ми.

— А якщо серйозно, чий це ранець? — повторила запитання жінка.

— Двієчника й розбишаки, — не вагаючись, відповіли ми.

Ранець був перекошений, замок укритий іржею, підкладка вивернута, а весь він такий деформований, наче ним щодня грали у футбол.

— Не вгадали, — сказала жінка, — ранець не двієчника й не другорічника. Він щойно куплений. Я спитала «чий?» в іншому розумінні, а саме — хто його виготовив?

Довелося викликати експерта, який тут же зазначив: цей шкільний ранець — виробництва Прилуцької шкіргалантерейної фабрики. А ще експерт офіційно повідомив, що такий ранець — не рідкість. 970 подібних витворів Прилуцької фабрики нещодавно забракувала інспекція по якості.

ПЕРЕМІНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

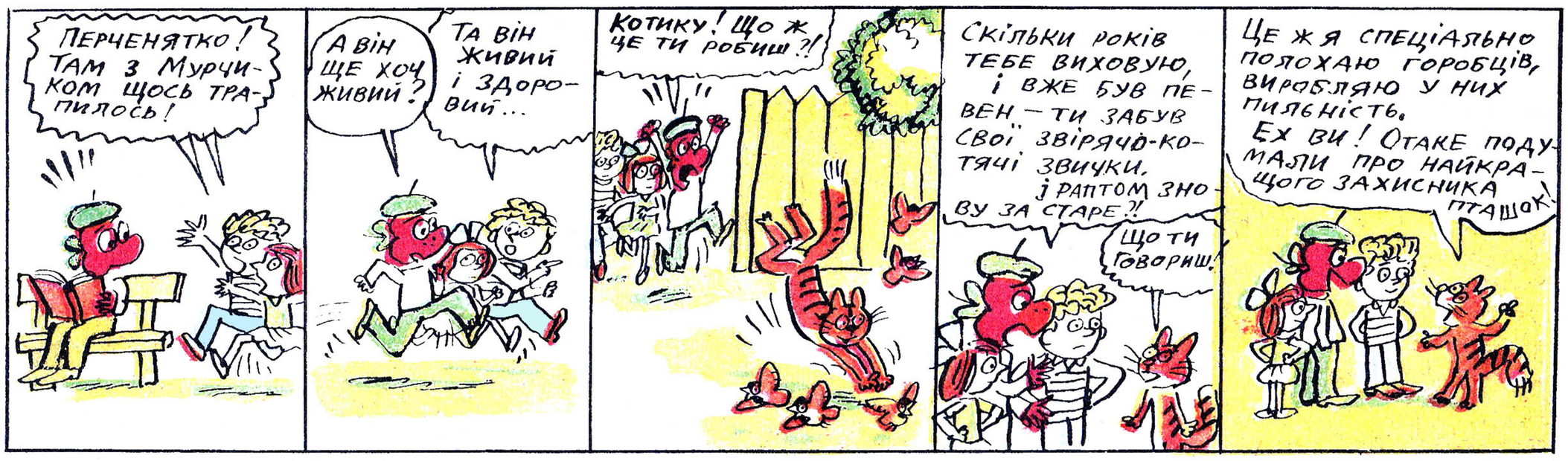

НЕСЛУХНЯНИЙ МОЛОТОК

Гарна пилочка, слухняна
У маленького Івана:
Ріже дощечку, пиляє
Та ще й пісеньку співає....
Молоток у Віті ж є,
Та гвіздка він не заб'є.
Каже Вітя до Івана:
— В тебе пилочка слухняна,
Про таку я мрію дуже,
Поміняємося, друже?
Помінялись. У Івана
Уже стукає ізрана
Молоточок: тук-тук-тук.

А у Віті пада з рук
Гарна пилочка слухняна.
Вітя знову до Івана:
— Молоток люблю я дуже,
Поміняємося, друже?
Помінялися. Івась
Вже й упорався ураз:
Дві маленькі диво-скриньки
Вийшли в нього
для Іринки.
А у Віті вийшов пшик.
Бо трудитися не звик.

Марія ЧЕПУРНА.

ЛИС — НЕ ЛИС

Лис у сні собі наснив:
ніби хитрість загубив.
Ходить лис
і ридає —
жити як тепер —
не знає.

Може лиса серед дня
обдурити й зайченя.
Шелестить у лісі лист:
«Лис без хитрощів —
не лис!»

Григорій РІЗНИК.

ШАРАДИ

Провідмінять я числівник
хотів.
Він знявся і з криком кудись
полетів.

—

Я — іменник й дієслово —
Найрідніше в світі слово.

—

Три займенники (всі особові)
Розмістились в однім дієслові.

—

Два займенники ці в парі
Продаються на базарі.

ВІДГАДКИ: сорока, мати, ви-ми-ти, я-й-це.

Михайло ХИЖКО.

ВАСИЛЬКО-РОЗУМАХА

Жив собі хлопчик Василько. Він себе вважав дуже розумним.

Було, бабуся взимку скаже:

— Не дихай ротом — горло простудиш.

А він їй:

— Я ротом і не дихаю. Я дихаю повітрям.

Або сестра Оленка свариться:

— Ти чому ніг не витер? Надворі ж багнюка!..

А він розумує:

— У мене ноги чисті. Це — на черевиках багнюка!

І так завжди — щось та придумає.

Та ось одного разу прийшов Василько зі школи додому. Глянув у вікно, а на подвір'ї якраз хлопці збиралися грати в футбол і вже ділилися на дві команди.

— Ой, мамо! — вигукнув Василько. — Я піду на вулицю трохи провітрюся!

— Е, хлопче, не вийде... — похитала головою мати. — Роздягайся й сиди дома.

— Чому ж не вийде? — образився Василько.

— Як це — «чому ж не вийде?» Хіба ж сам не помітив, що надворі вітру немає?!

Василько ображено закопилив губу... З тих пір більше ніколи не розумував.

Олександр КОЗИР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«ПОКАЖЕМО І... СКАЖЕМО...»

(Репортаж з автопрогону)

На старті не було гучних проводів. Не грав духовий. Ніхто не виголошував промов. Машина ГАЗ-51 викотила із складу Здолбунівського авторемонтного заводу. І поцугикала.

— Ваш маршрут і мета? — спитав я відчайдушного водія Петю, що наважився сісти за кермо щойно випханого з капіталки автомобіля.

— Маршрут: Здолбунів—Ямпіль на Хмельниччині — Миронівка на Київщині — Бердичів—Київ... Мета — показати і сказати...

Далі нічого не було чути. Машина дуже загуркотіла, вистрелила кілька разів і покотила.

Недалечко від Ровно нас наздогнав мотоцикліст:

— За вами щось капає! — гукнув він.

Зупинилися.

— Так і є,— сказав Петя.— Протікає масло з картера заднього моста. Маршрут змінюємо. Їдемо у Миронівку.

Їдемо. День, другий, п'ятий. По дорозі встановили: течуть ще гальмівні циліндри, не затягнуті пальці передньої тяги, не пофарбовані ступиці. Але до Миронівки допхали своїм ходом.

Директора авторемонтного заводу В. Г. Любчинського не було. Був головний інженер М. І. Майборода.

— Ось,— сказав Петя.— Ось як ви ремонтуєте передні і задні мости. І це не вперше. Здолбунівські авторемонтники весь час на вас скаржаться...

— Ти диви! — здивувався головний інженер. — А чому ж нам здолбунівці нічого не сказали?..

Після Миронівки фугуємо на Бердичів. Петя каже, що протікає картер кермового управління. Має намір віч-на-віч зустрітися з директором Бердичівського авторемонтного заводу Ю. К. Серебрениковим.

Не доїжджаючи Ружина, машина пішла зигзагами.

— Петю! Гальмуй! — крикнув я.

— Не можу! — крикнув Петя.— Не беруть гальма!..

Щось стукнуло у моторі. Машина зупинилася.

— Слава богу! — сказав Петя. — Виручив двигун. Якби він не заглух...

Сидимо біля лісу. Наш «динозавр», як називає Петя машину без кузова, закам'янів. Збоку має такий вигляд, ніби його обікрали. Це зовні. А всередині є все те, що мало б його рухати. Але не рухає.

Петя авторитетно сказав:

— Двигун. Тепер треба міняти маршрут. На Ямпіль. У когось на причепі...

Чекаємо, хто б нас потягнув. Ніч. День. Ніч. День. Збираємо гриби, передражнюємо птахів.

Петя мріє:

— Кину шоферувати. Піду механіком.

— Маєш таку спеціальність?

— Наспеціалізувався. Три машини оцими руками перебрав після капіталки...

Над'їхав ЗІЛ. Узяв нас на причеп. Я на радощах заспівав:

Чтобы не пришлось любимой плакать,
Крепче за баранку держись, шофер...

Петя зауважив, що після капітального ремонту ця баранка не дуже надійна.

На Ямпільський авторемонтний завод прикотили пізно. Директора О. Ф. Наголюка не застали. Застали головного інженера М. М. Кузьмука.

Петя сердився, поводився нестримано:

— Як ви можете так ремонтувати!

— Петю, — кажу, — заспокойся. Можуть. Якщо ремонтують, значить, можуть.

— Та ні! — кричав Петя.— Я такого ремонту не розумію. Лише за один квартал минулого року на всіх 766 двигунах, які ямпільський завод ремонтував, не було кранників масляного радіатора, затичок сапуна, в половині двигунів не вистачало редукційних клапанів, водяних датчиків...

— Ах, так?! — образився головний інженер. — Значить, здолбунівці накапали. Тоді слухайте. Лише за десять місяців минулого року вони нам недодали водяних кранників 480 штук, шестерень спідометра — 860 штук, редукційних клапанів — 750 штук, 1540 масляних кранників... Це вони мали б здати нам у комплекті з двигунами...

Ми знову своїм ходом викотили з заводу.

— Петю,— спитав я делікатно.— Навіщо тобі здалося оте гасання від заводу до заводу?

— Заїло! — каже Петя.— Зачепило за живе. Скільки я можу після них переремонтовувати! За що вони гроші отримують? Ось сарнівська меблева фабрика забрала з капіталки машину. А машина не їде. Майже десять серйозних дефектів комісія нарахувала. Прислали акт-рекламацію директорові Здолбунівського заводу В. Г. Остапчуку. А він каже: «Пардон, братці! Оце дефект Бердичівського заводу, оце — Миронівського, оце — Ямпільського. Лише оценький, вибачте, наш. Не можна усе на нас звалювати. У нас тепер кооперація. Ми приймаємо вашу машину на ремонт, розкомплектовуємо її, розсилаємо: двигуни — у Ямпіль, задні та передні мости — у Миронівку, кермові управління та ще дещо — у Бердичів... Кооперація...»

— Не розумію,— признався я,— яка це така кооперація, що вони намагаються обциганити один одного, а всі разом — замовника?

— Я також не розумію,— признався Петя...

Коли позаду зосталися Ямпіль, Мокроволя, Гриців, Петя сказав:

— Кінець! Кінець нашому автопробігові. На Київ не поїду. Отут розпрощаємося. Їду додому. Місяць жінки й дітей не бачив. Будеш у Києві, зайди в перше виробниче об'єднання «Авторемонт». Йому підпорядковані ці заводи. Розкажи генеральному директорові Станіславу Антоновичу Подоляну...

Ми розпрощалися. Роз'їхалися.

Де зараз Петя? Чи у рідному колгоспі «дотягує» свого «динозавра»? А чи, може, десь «засів» у дорозі?.

Я дотримую слова, даного Петі. Оскільки вважаю, що заходити до кабінету Станіслава Антоновича, відривати його від роботи незручно, подаю до друку оцей репортаж. З нього Станіслав Антонович про все й дізнається.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Вітаємо ювіляра

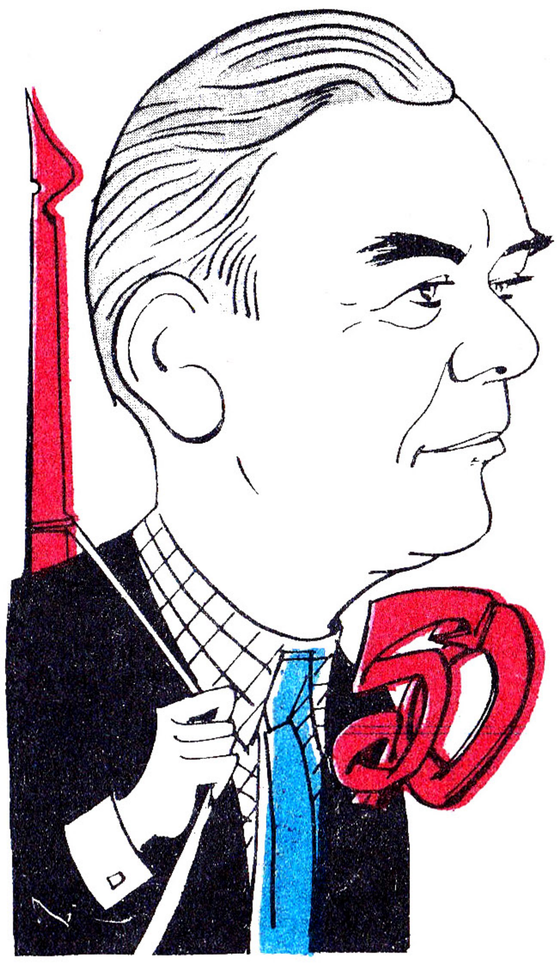

Письменника, директора видавництва «Радянський письменник» Анатолія СТАСЯ з його першим п'ятдесятиріччям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

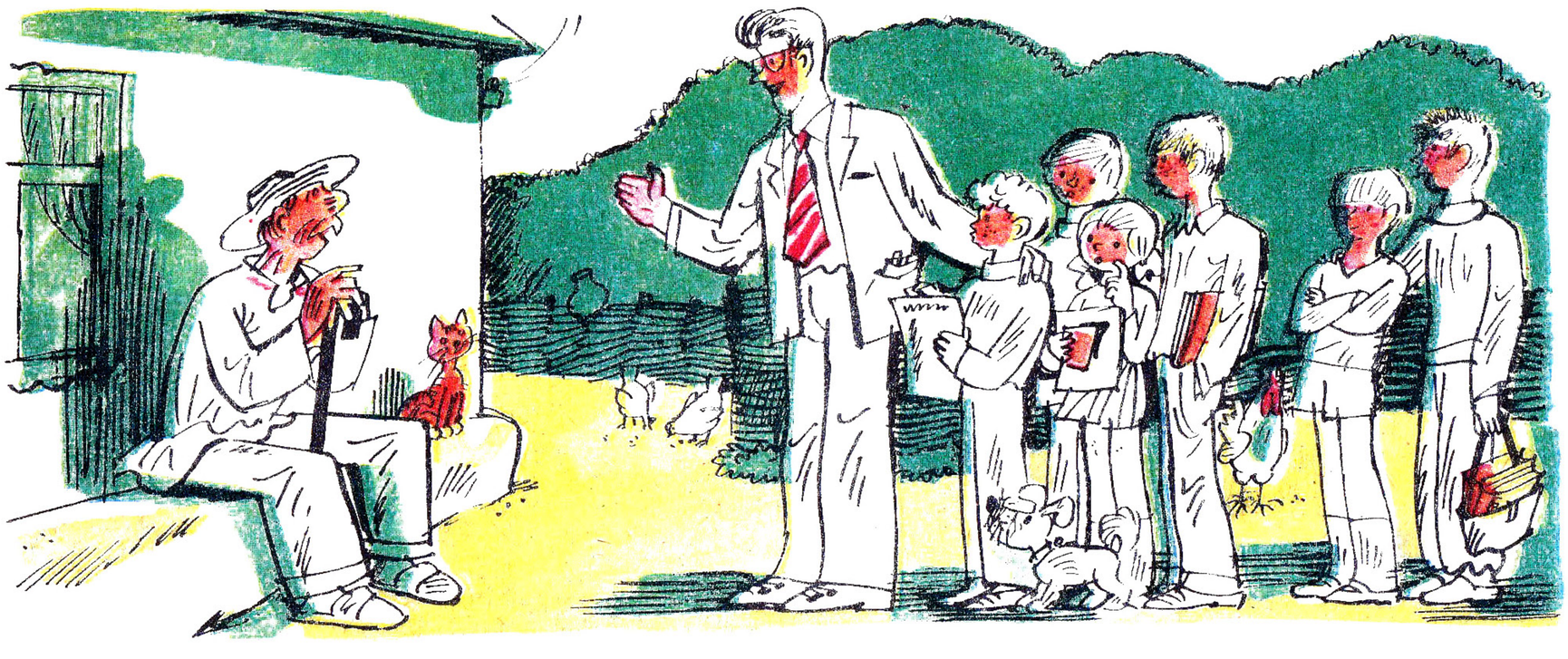

— Діду, кажуть, що ви колись раків бачили. То розкажіть моїм учням, які вони.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«І що воно за дивина, — поскаржилися Перцеві колгоспники колгоспу «Радянська Україна» Старокостянтинівського району на Хмельниччині, — інші голови правління весь час про зміцнення громадського господарства дбають, а наш голова, Прус Г. А., навпаки, на все крізь пальці дивиться. Йому зовсім байдуже, що не виконуються плани виробництва сільськогосподарської продукції. Він навіть деяку техніку колгоспну продав».

Як повідомив редакції начальник Старокостянтинівського районного управління сільського господарства тов. Дзядзін, факти підтвердились. За незадовільне керівництво колгоспом Пруса Г. А. з посади голови правління звільнено.

Вісті з того світу

Право на медаль і...

Серед численних урядових нагород є у Франції й така собі медаль: «Кращому робітникові». Тепер уже й мало хто знає до пуття, коли, як і чому цю нагороду установлено було. Але традиція є традицією, і щороку ту медаль урочисто вручають щасливому обранцеві. Про це ж, що обранець той — справді щасливець, навіть написано в дипломі, який вручається разом із медаллю.

Черговим таким «щасливим обранцем» став паризький робітник-друкар, 47-річний Жан Боден. Та коли він приймав із рук високого урядовця медаль і диплом, то був уже не тільки не кращим, а й не друкарем. Вірніше, друкарем він був, але — безробітним. Справа в тім, що Жан Боден розділив долю багатьох своїх товаришів із друкарні газети «Паризьєн лібере», яких власник тої друкарні викинув на вулицю.

І от «Кращий робітник Франції» з новенькою медаллю на піджаку щодня вирушає на біржу праці з надією, що, може, пощастить знайти роботу...

Один допитливий французький журналіст поцікавився долею попередників Жана Бодена. Виявилося, що із розшуканих ним трьох «щасливих обранців» двоє також мали «щастя» попоміряти дорогу на біржу праці.

З філософської підкладкою

Професор філософії Т. Мачан вважається у Сполучених Штатах неабияким знавцем у галузі людських прав та свобод. Його найвідоміша (навіть відзначена якоюсь нагородою) наукова праця так і названа: «Людські права і людські свободи».

Так от, на кількастах сторінках цього трактату професор запевняє своїх читачів, що всілякі там права і свободи, як, скажімо, право на працю, на освіту, на недоторканність особи, на вільне висловлювання — усно або через пресу — своїх думок,— то все пусте, вигадки, утопія. Нічого такого нема, не може бути, та й не треба.

Ні, не подумайте, що професор закреслює геть усі людські права та свободи. Одне право він таки визнає. Навіть мало сказати — визнає: він закликає стіною стояти за нього, битися до останнього подиху. Йдеться про священне (професор весь час нагадує, що воно — священне) право приватної власності! То нічого, що в тебе може й не бути тієї власності, зате ж право (священне!) на неї — є! Значить, розживайся собі на ту власність і втішайся нею безборонно. Ну, а якщо вже не можеш розжитися, — втішайся самим правом...

Одне слово, вся ця філософія до одного зводиться: викинь, чоловіче, з голови думки про людські права та свободи, бо це — нічого не варта утопія. Натомість тримайся обома руками за приватну власність. Це — реальна річ, бо на сторожі її стоїть уся державна машина благословенних Сполучених Штатів Америки.

Правду кажучи, сперечатися з професором було б у даному випадку недоречно: йому ж краще знати, що в його країні — чиста утопія, а що — реальність. Пишні слова про свободу, рівність, однакові можливості і т. д.— це тільки пишні слова та й годі. А от приватна власність — то зовсім інша штука: чим більше її в тебе, тим більше можливостей відкривається перед тобою, тим більше прав і свобод гарантовано тобі у «вільному світі». Якщо ж у кого з тією власністю не густо, тоді... Та, врешті, чи треба пояснювати? І так усе ясно.

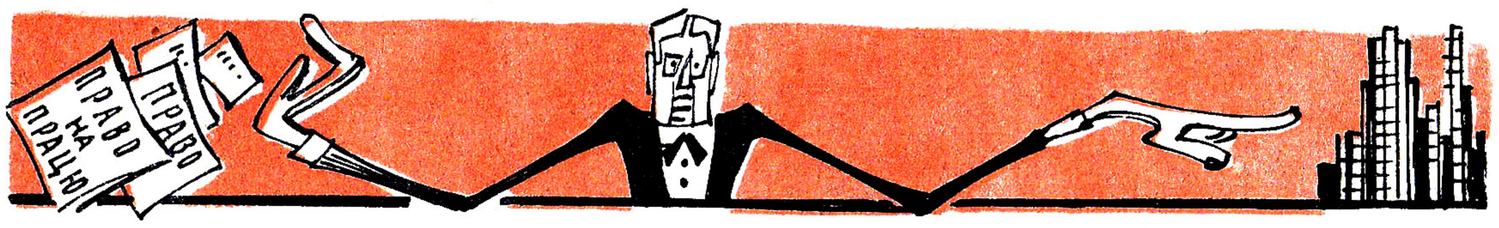

Як охороняють конституцію

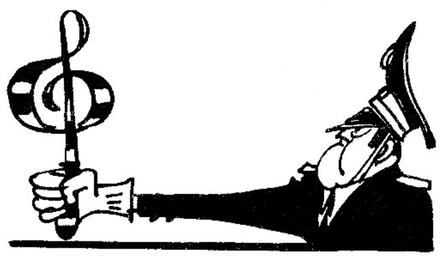

Грета Штайн вважала себе у більшій безпеці, ніж свою колегу Маргот Люкке. По-перше, Грета — вчителька співу (яка вже тут політика!), а Маргот викладає історію (а це вже близько й до політики!); по-друге, Грета ніколи не відвідувала Німецької Демократичної Республіки, не кажучи вже про Радянський Союз, а от Маргот побувала і там, і там...

Що стосується колеги, то тут Грета і справді наче у воду дивилася: пильні чиновники з «Відомства по охороні конституції» в західнонімецькому місті Ерлангені таки добралися до Маргот Люкке — дійшли думки, що вона повністю підпадає під закон «про заборону на професії», і звільнили її з роботи в школі.

Але через кілька місяців ревні ерлангенські охоронці конституції добралися і до Грети Штайн. Виявилося, що й вона — персона небезпечна для порядку і спокою в ФРН. А все — через репертуар, з яким ця учителька співу насмілилася виступити із керованим нею класним хором перед батьками своїх учнів.

Власне, справа навіть не в репертуарі, а в одній пісні: хор виконав «Підмосковні вечори», оті самі, що їх знають і співають чи й не на усіх континентах. Ну, та континенти — континентами, а Ерланген — то зовсім інше: тут, виявляється, і невинні співи — порушення конституції. І Грета Штайн розділила долю своєї колеги Маргот Люкке. Конституцію ФРН було врятовано!

І сміх, і гріх

ЩО ТАМ КРОКОДИЛИ!

До ризикованих ситуацій Джіму Паркеру не звикати: як дублерові голлівудських кінозірок йому доводилося на ходу стрибати з вертольота на дахи вагонів, прориватися на мотоциклі крізь палаючі джунглі, купатися в Амазонці разом із крокодилами.

І все-таки Джім відмовився від одного контракту:

— Мені життя ще не набридло! — заявив він.

Справа в тім, що цього разу від нього зажадали пройтися після десятої години вечора однією з глухих вулиць Нью-Йорка...

ЗГІДНО ЕТИКЕТУ

Центральноафриканська республіку (населення менше двох мільйонів) проголошено імперією: її президент сам себе призначив імператором. Він буде правити під ім'ям Бадосси Першого.

Як повідомив прем'єр-міністр держави, при імператорському дворі установлюється строгий церемоніал: кожен, хто наближається до імператора, повинен зупинитися на відстані шести кроків і злегка нахилити голову; на запитання імператора слід відповідати: «Дійсно так, ваша імператорська величність!» Якщо відповідь навіть повинна бути негативною, у розмові з імператором все одно слід уникати грубого «ні».

СОЦІОЛОГІЯ НА ВИСОЧИНІ

Ось яке вражаюче відкриття зробила американський учений-соціолог пані Фелісія Кемпбел: «Відвідини казино однаковою мірою корисні для здоров'я і робітників, і директорів підприємств. Робітники мають при цьому шанс приймати власні рішення...»

Дуже добре, що в Сполучених Штатах знайшлося таке місце, де робітники вільні приймати власні рішення!

ЗІ ПСАЛМОМ ЗА КЕРМОМ

«Контакти» — газета церковної громади міста Варендорфа у ФРН — рекламує нове видання книжки псалмів: «Просто неймовірно, до чого корисна ця книжка у дорозі. Наспівуючи благочестивий псалом, водій не буде куняти за кермом. При швидкості 50 кілометрів на годину рекомендується співати псалом «Во ім'я бога їдемо ми». При швидкості 100 кілометрів на годину більше підходить інший: «Ми тільки гості на цій землі». Якщо ж швидкість ще більша, то слід співати: «Який приємний цей світ, а я мушу його залишити».

ДОШКА НЕШАНИ

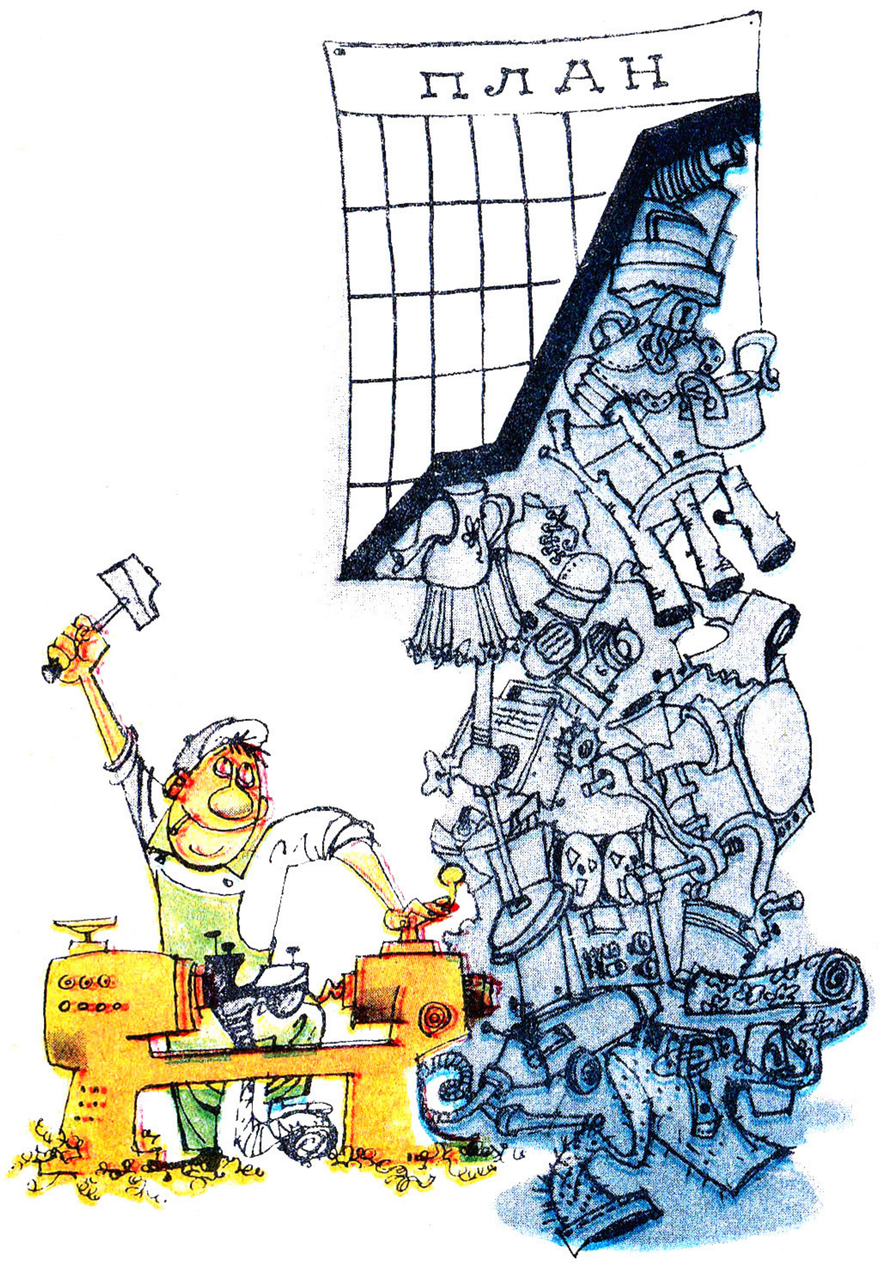

БРАКОРОБ

Його метода — стук та грюк,
Аби зліпити та склепати.
Те, що з його виходить рук,
Буває гидко в руки взяти.
Лиш глянь та плюнь!.. А він, однак,
Дива ті й далі продукує...
У чім причина? Винен — брак:
Людині совісті бракує!

ДЬОГТЕМАЗ

Душею, родом будучи з нікчем,
Він залюбки орудує квачем.
Нічого — і святого! — не мине:
То вишмарує, то хоча б — мазне.
І се — не так, і те йому — невлад...
Усіх і вся обляпує підряд,
Усе він перекреслює з плеча,
Невтомний лицар дьогтю і квача.

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

НАРОДНІ УСМІШКИ

КАРТЯРСТВО

— Кажуть, ти навчив свою дружину грати в карти?

— Навчив, і, знаєш, добре вчинив. Тої суботи я відіграв у неї половину своєї зарплати.

ВИПЛУТАВСЯ

Старий капітан екзаменує курсанта:

— Що ви зробите, коли з правого борту судна налетить шквал?

— Кину якір.

— А коли й другий шквал — з лівого борту?

— Кину другий якір.

— А коли ще один шквал — із корми?

— Кину ще один якір.

— Досить! — запротестував екзаменатор. — Звідки ви візьмете стільки якорів?

— А звідти, звідки ви берете шквали, капітане.

Надіслав М. ТРЕБА.
Новокам'янка
Куйбишевського району
Запорізької області.

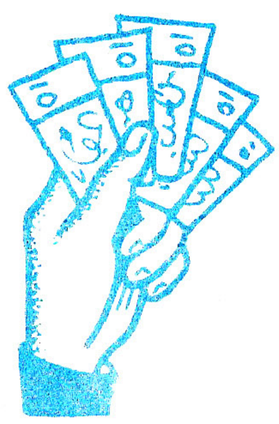

ЗУСТРІЧНЕ ПРОХАННЯ

Циганка підходить до молодого чоловіка і каже:

— Дай карбованця, я твою долю відгадаю.

— Я тобі тридцятку дам, відгадай мені шість цифр у спортлото.

ЗАЛИШИВ ЗГАДКУ

— Маріє, це правда, що тебе чоловік покинув?

— Правда.

— Тоді я не розумію, чому ти така весела?

— Що ж тут розуміти. За п'ять років нашого спільного життя він цим самим зробив мені найбільшу приємність.

Надіслав А. Й. КРАВЕДА.
с. Нова Руда
Маневицького району
Волинської області.

ОЦЕ ГОРЕ

— Іване, затягни нитку у голку, бо я не бачу, — просить жінка чоловіка.

— От горенько, вушка в голці не бачиш, а коли йду додому п'яний, то навіть здалеку бачиш, — відповів чоловік.

Надіслав С. Г. КОНОВАЛ.
с. В. Хутір
Драбівського району
Черкаської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ви ж бачите, що всі зайняті, то й собі знайдіть якесь заняття.

ПРОСТО КАРТИ

Мал. Й. КОГАНА

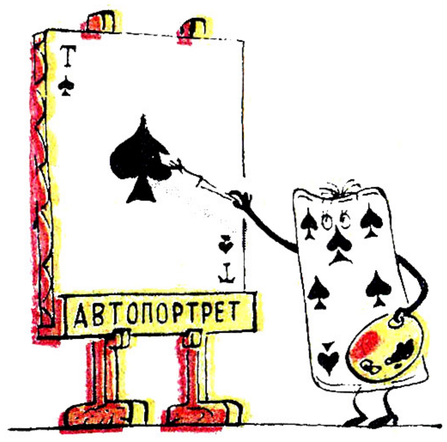

Без слів.

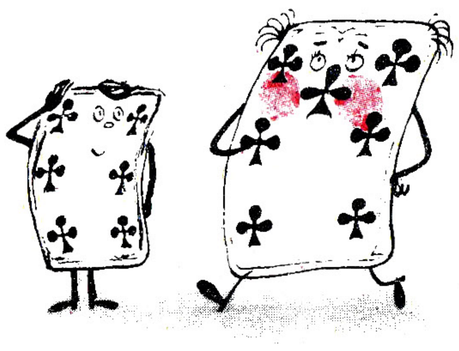

Без слів.

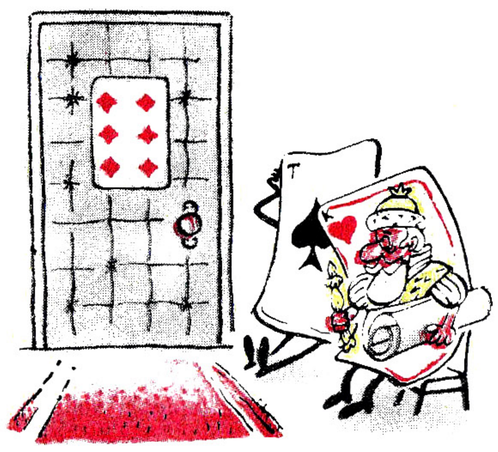

Вийшла в козирі.

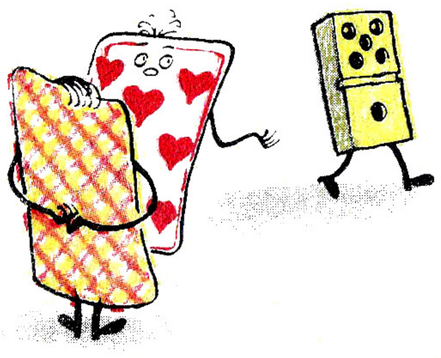

— Чому ти не здороваєшся? Це ж наш близький родич!

Друже Перче!

Якби ми привітали тебе листівкою, яку додаємо до цього листа, то тобі, мабуть, стало б ніяково. Хоча, на перший погляд, листівка симпатичненька. Але бачиш, Перче, на тому місці, де ми мали писати тобі найтепліші слова, стоїть величезний штамп: «Залізничний універмаг. Уцінено. Ціна 1 коп». І ще на тому величезному штампові стоїть величезний підпис-закарлючка товарознавця. Мовляв, усе в порядку.

Отакі листівки, Перче, десятками дають у навантаження до будь-якої речі у магазинах уцінених товарів Залізничного універмагу. То чи порядок це?

Л. КАМІНСЬКА.

м. Київ.

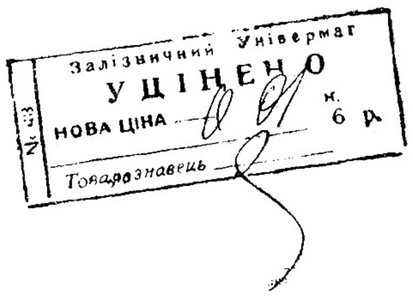

Хочу попросити тебе, щоб ти допоміг спростувати одну абсолютно безпідставну чутку, яка поширилася по Новоград-Волинському району. Нібито недавно в нашім селі Орепи згоріло пожежне депо разом зі спецмашиною, яку звідти не встигли вивести.

Так от, з усією відповідальністю стверджую, що пожежне депо в Орепах ціле-цілісіньке. Автомашина — теж. Правда, ось уже понад рік, як у ній розморозився мотор, і вона стоїть у депо під замком. І тепер правління колгоспу «Шлях Леніна» ніяк не вирішить, де і за чий рахунок придбати новий мотор — за рахунок шофера І. Троцького чи начальника пожежно-сторожової охорони М. Горбатюка, чи, може, — обох разом?

Так що, Перче, не вір чуткам. Будівля однієї колгоспниці у нас, правда, згоріла — це точно. Кормозавод був загорівся, і довелося з райцентру пожежників викликати — це факт. Але пожежне депо і спецмашина у ньому ніколи горіти й не думали. Наплещуть же злі язики!

В. ТРОЦЬКИЙ,
сількор.

Житомирська область.

поздравляю!

МОЄ ПРАПРАЧУТТЯ

Передчуттям любові і добра
І ці рази я тішусь та радію!
Перегра наче давності стара,
Щось знову обіцяє на надію.

Який щасливий спомин на душі!
Яка перечекаяність! Звідколи!
Яка жага вже застеляє столи!
Які на хвилі білі буруші!

А сумніви-гризоти, аки чвари!
А час холодну ніженьку кує!..
Не зрадь хоч раз, не променися даром,
Один хоч раз, передчуття моє!

(Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ,
журнал «Ранок», 1977 р., № 1).

Якась туманність кисне у душі,
Недоприкаяність зрадливо коле!..
Коли ж це в мене трапилось? Звідколи
Прилипли, аки чвари, буруші?
Яка в душі моїй стоїть пора?
Скажіть, бо я нічого вже не вдію...
І кимсь колись обіцяна надія
Ще гра неначе давності стара.
Яким ще робом слово перегнути,
Зробить його, як столи із столів?
І що б його таке ще сказонути,
(Аби читач над ним в гризоті прів?)
Хай час холодну ніженьку кує
І вірші сіє, наче мжичку з неба.
Мені начхать, в які словесні дебрі
Ти заведеш, прапрачуття моє.

с. Томашівка Недригайлівського району Сумської області.

М. АНДРІЄНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

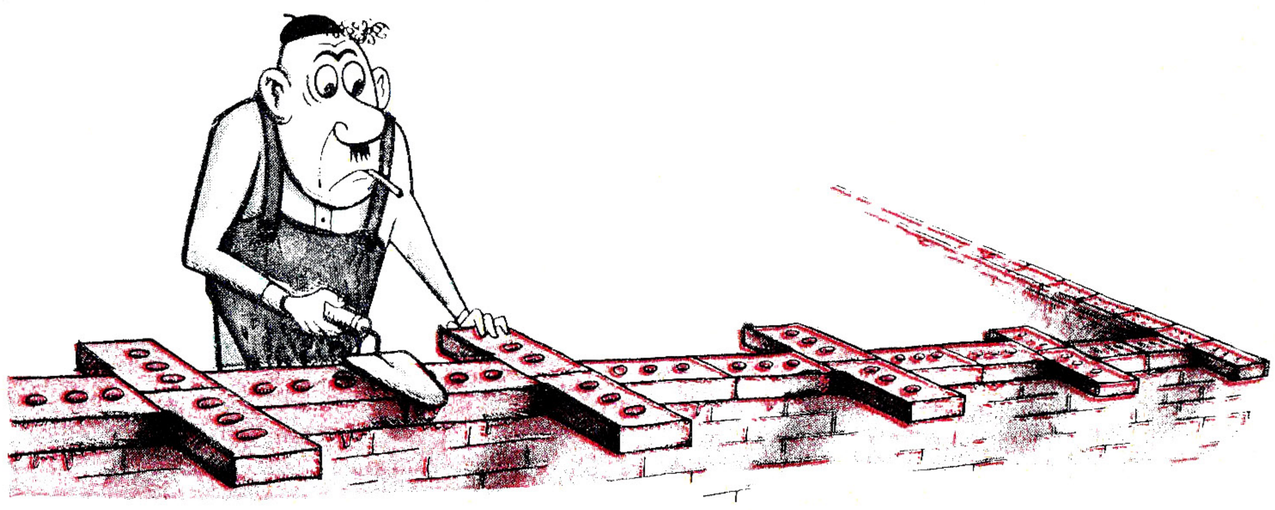

— Ні, треба зав'язувати з цим доміно!

Страшне перо не в гусака...

«СЛУХАЛИ: акт, складений ветфельдшером Ярузької ветдільниці В. Боровським про те, що була забита кобила поснільки вона не має клички і паспорта.

ПОСТАНОВИЛИ: списати».

(З протоколу засідання правління колгоспу «Прогрес» с. Суботівки).

Надіслав Ю. КРАМАРСЬКИЙ.

* * *

«ЗАЯВА

Вніч на 23 січня ц. р. я гнала самогон. Вже діло йшло до кінця, як до мене вривається Василь Матеус і заявляє щоб я йому налляла первачку. Я налягла пів літру, остальних 20 літрів (Опасаючись щоб він невипив всьої) я сховала. Потім і сама сховалася під стіл. Але він мене виявив і дуже побив. Я насилу вирвалася від пянюги. Слізно прошу сільраду штрахувати його за це.

28/1 77 р.»

Надіслав С. Г. ОРАЙЛО.

* * *

«Своїм Степаном я теж не задоволений. Працює погано, прогулює, п'є частіше мене. Як тільки не заберуть в солдати, з нового року почну воспитувать. Я йому вправлю мозги».

(Із пояснення).

—

«Товаришу голова, я вже не знаю, що вона од мене хоче. Мою зарплату получає сама, сплю тільки в сінях, в день з дому не виганяю і на людях не обзиваю. А як тільки з'їздиш раз, то мерщій в сільраду. Чи маю я хоч яке право на неї?»

(Із заяви в сільраду).

Надіслав Ів. ФОМІН.

* * *

«Довідка видана дирекцією хмільрадгоспу в тім, що Саленко Марія Дмитрівна на день реорганізації колгоспу в радгосп числилась колгоспним двором
про що й свідчать
печатка.

Директор
Бухгалтер підписи».

Надіслала Г. МАЙДАНОВИЧ.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що завідуюча дитячим садком колгоспу ім. Мічуріна (село Пурпурівка на Кіровоградщині) Чорна Н. І. байдуже ставиться до своїх обов'язків, писали у листі колгоспники.

Заступник голови Новомиргородського райвиконкому тов. А. С. Тамашов повідомив редакції, що правління колгоспу звільнило Чорну Н. І. з посади завідуючої.

★ У № 19 журналу «Перець» за 1976 рік було надруковано фейлетон «Скільки можна?!», в якому йшлося про те, що у місті Бахчисараї баня давно потребує ремонту, а коли цей ремонт буде — невідомо.

Кілька місяців минуло після виступу журналу, а з Бахчисарая знову надійшов сигнал про те, що ніяких зрушень у цьому питанні немає.

Перець звернувся до Кримського обкому КП України і незабаром одержав відповідь. Секретар обкому партії тов. Абрамова сповістила редакції, що вже ведуться роботи по ремонту бані. Так, виготовлено проектно-кошторисну документацію для ремонту котельні, каналізації, встановлення вентиляції; замовлено необхідне обладнання. Визначено і виконавця ремонтних робіт.

★ Буфетниця чайної (село Вирішальне на Полтавщині) Тютюнник М. Г. грубо ставилася до відвідувачів, порушувала правила радянської торгівлі. Жителі села написали про це листа до редакції.

Голова Лохвицького районного комітету народного контролю тов. Михайленко повідомив редакції, що факти повністю підтвердились. Наказом директора комбінату громадського харчування райспоживспілки Тютюнник М. Г. з роботи знято.

★ Листа, що надійшов від колгоспників колгоспу ім. Карла Маркса (село Калеберда на Черкащині), редакція надіслала для перевірки до Канівського районного управління сільського господарства.

Минув тривалий час, а відповіді про наслідки перевірки не надходило. Перець надіслав нагадування.

Начальник Канівського райуправління сільського господарства тов. М. П. Тупицький сповістив про наслідки розгляду листа. А разом з тим, вибачившись за затримку відповіді, повідомив, що несвоєчасний розгляд листа стався з вини старшого зоотехніка райсільгоспуправління Ганусевича В. Г., на якого за це накладено адміністративне стягнення.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ПАВЛІХА» — Любляна, «РОГАЧ» — Братіслава, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ДИКОБРАЗ» — Прага.

Без слів.

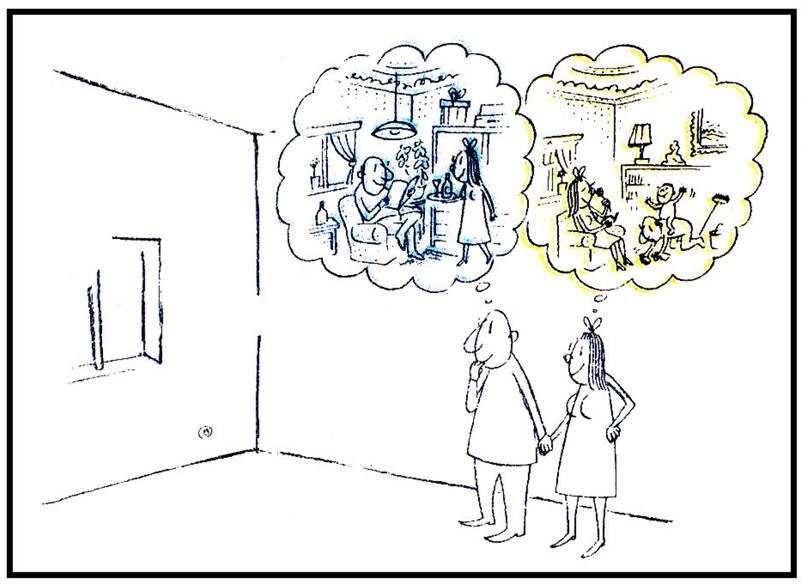

Без слів.

Без слів.

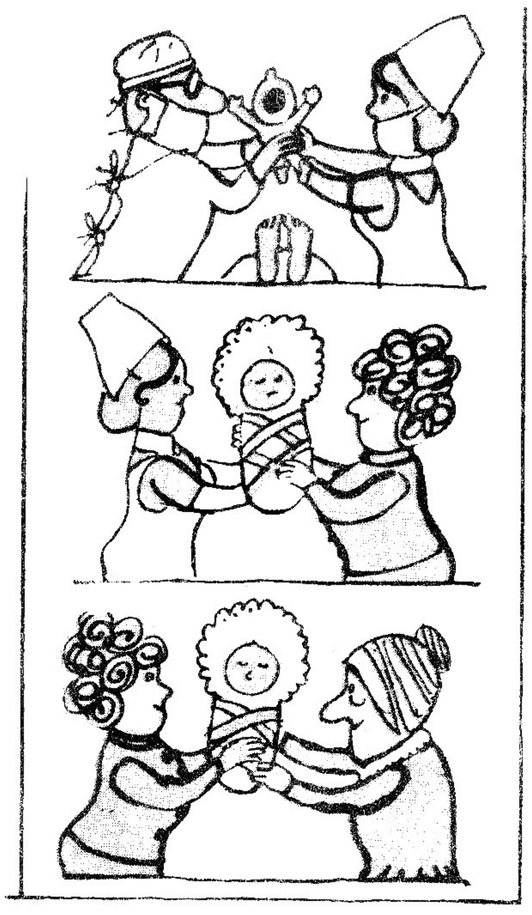

Без слів.

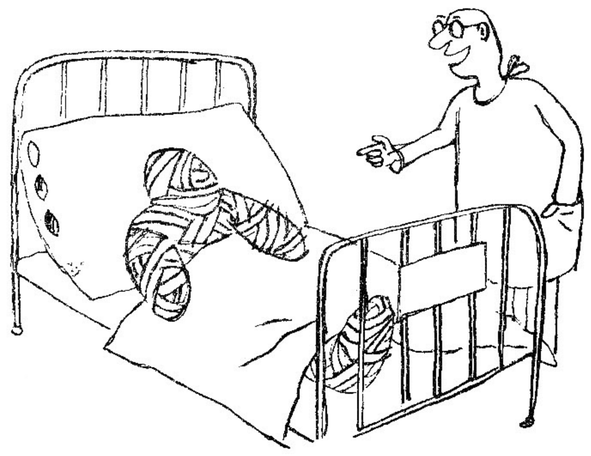

— У мене для вас добра новина, автомашина вже відремонтована.

— Понюхай, песику, і шукай хазяїна...

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 9 (1003) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 2. II. 1977 р. Підписано до друку 19. II. 1977 р. БФ 12 443. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0466. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

perec-ua.
perec-ua.

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

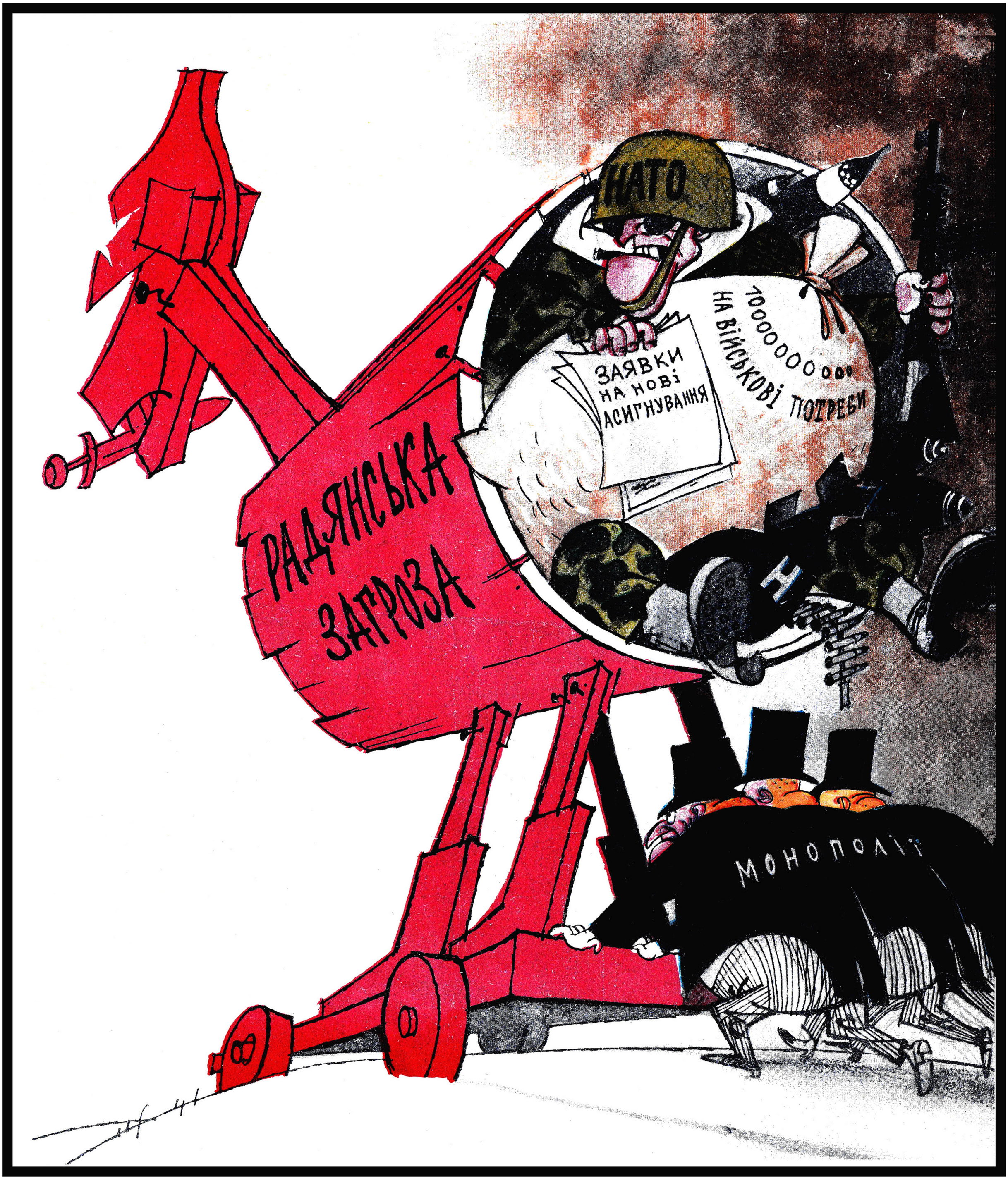

Троянський кінь НАТОвських генералів.